

24650/99

TRADUCERE DIN LIMBA FRANCEZĂ

**STATUTUL DE LA ROMA AL CURȚII PENALE
INTERNAȚIONALE**

PREAMBUL

Conștienți că toate popoarele sunt unite prin legături strânse, iar culturile lor formează un patrimoniu comun și preocupați de faptul că acest mozaic delicat poate fi distrus în orice moment,

Având în conștiință că în cursul acestui secol, milioane de copii, de femei și de bărbați au fost victime ale unor atrocități care sfidează imaginația și lezează profund conștiința umană,

Recunoscând că crimele de o asemenea gravitate amenință pacea, securitatea și bunăstarea lumii,

Afirmând că crimele cele mai grave care privesc ansamblul comunității internaționale nu pot rămâne nepedepsite și că reprimarea lor trebuie să fie asigurată efectiv prin măsuri luate în cadrul național și prin întărirea cooperării internaționale,

Determinați să pună capăt nepedepsirii autorilor acestor crime și să coopereze astfel pentru prevenirea unor crime noi,

Reamintind că este o datorie a fiecărui stat de a supune jurisdicției sale penale pe responsabili de crime internaționale,

Reafirmând scopurile și principiile Cartei Națiunilor Unite și, în special, că toate statele trebuie să se abțină să recurgă la amenințarea sau folosirea forței, fie împotriva integrității teritoriale sau independenței politice a oricărui stat, fie în orice alt mod incompatibil cu scopurile Națiunilor Unite,

Subliniind în această privință că nimic din prezentul Statut nu poate fi interpretat ca autorizând un Stat Parte să intervină într-un conflict armat care ține de afacerile interne ale unui alt stat,

Hotărâți ca, în aceste scopuri și în interesul generațiilor prezente și viitoare, să înființeze o curte penală internațională permanentă și independentă legată de sistemul Națiunilor Unite, având competență în legătură cu crimele cele mai grave care privesc ansamblul comunității internaționale,

Subliniind că această curte penală internațională la înființarea căreia se referă prezentul Statut este complementară jurisdicțiilor penale naționale,

Hotărâți să garanteze în mod deosebit respectarea și realizarea justiției internaționale,

Au convenit asupra celor ce urmează:

CAPITOLUL I. INSTITUȚIA CURȚII

Articolul 1

Curtea

Se creează o Curte penală internațională ("Curtea") ca instituție permanentă, care poate să-și exercite competența față de persoanele pentru crimele cele mai grave având un răsunet internațional în sensul prezentului Statut. Ea este complementară jurisdicțiilor penale naționale. Competența și funcționarea sa sunt reglementate de dispozițiile prezentului Statut.

Articolul 2

Legătura Curții cu Națiunile Unite

Curtea este legată de Națiunile Unite printr-un acord care trebuie să fie aprobat de Adunarea Statelor Părți la prezentul Statut, apoi încheiat de Președintele Curții în numele acesteia.

Articolul 3

Sediul Curtii

1. Curtea își are sediul la Haga, în Țările de Jos ("Statul gazdă").
2. Curtea și Statul gazdă convin asupra unui acord de sediu care trebuie să fie aprobat de Adunarea Statelor Părți, apoi încheiat de Președintele Curtii în numele acesteia.
3. Dacă socotește de dorit, Curtea poate să funcționeze într-un alt loc potrivit dispozițiilor prezentului Statut.

Articolul 4

Regimul și competențele juridice ale Curtii

1. Curtea are personalitate juridică internațională. Ea are, de asemenea, capacitatea juridică necesară pentru exercitarea funcțiilor și îndeplinirea misiunii sale.
2. Curtea poate să-și exercite funcțiile și competențele sale, potrivit prezentului Statut, pe teritoriul oricărui Stat Parte și, printr-o convenție în acest scop, pe teritoriul oricărui alt Stat.

CAPITOLUL II. COMPETENȚĂ, ADMISIBILITATE ȘI DREPT APLICABIL

Articolul 5

Crimele care intră în competența Curtii

1. Competența Curtii este limitată la crimele cele mai grave care privesc ansamblul comunității internaționale. În baza prezentului Statut, Curtea are competență în ceea ce privește următoarele crime:
 - a) Crima de genocid;
 - b) Crimele împotriva umanității;
 - c) Crimele de război;
 - d) Crima de agresiune.

2. Curtea își va exercita competența în ceea ce privește crima de agresiune când va fi adoptată o dispoziție, conform articolelor 121 și 123, care va defini această crimă și va fixa condițiile exercitării competenței Curții în ceea ce o privește. Această dispoziție va trebui să fie compatibilă cu dispozițiile pertinente ale Cartei Națiunilor Unite.

Articolul 6

Crima de genocid

În scopurile prezentului Statut, prin crimă de genocid se înțelege unul din faptele ce urmează, săvârșit cu intenția de a distruge în întregime sau în parte un grup național, etnic, rasial sau religios și anume:

- a) Uciderea de membri ai grupului;
- b) Vătămarea gravă a integrității fizice și mintale a membrilor grupului;
- c) Supunerea cu intenție a grupului unor condiții de existență care să antreneze distrugerea sa fizică totală sau parțială;
- d) Măsuri tinzând să împiedice nașterile în sânul grupului;
- e) Transferarea forțată de copii aparținând unui grup în alt grup.

Articolul 7

Crime împotriva umanității

1. În scopurile prezentului Statut, prin crimă împotriva umanității se înțelege unul din faptele ce urmează a fi comis în cadrul unui atac generalizat sau sistematic lansat împotriva unei populații civile și în cunoștință de acest atac:

- a) Uciderea;
- b) Exterminarea;
- c) Supunerea la sclavie;
- d) Deportarea sau transferarea forțată de populație;
- e) Întemnițarea sau altă formă de privare gravă de libertate fizică, cu violarea dispozițiilor fundamentale ale dreptului internațional;

f) Tortura;

g) Violul, sclavajul sexual, prostituția forțată, graviditatea forțată, sterilizarea forțată și orice altă formă de violență sexuală de o gravitate comparabilă;

h) Persecutarea oricărui grup sau a oricărei colectivități identificabile din motive de ordin politic, rasial, național, etnic, cultural, religios sau sexual în sensul paragrafului 3 sau în funcție de alte criterii recunoscute pe plan universal ca inadmisibile în dreptul internațional, în corelare cu orice act prevăzut în prezentul paragraf sau orice crimă care ține de competența Curții;

i) Disparațiile forțate;

j) Apartheid;

k) Alte fapte inumane cu caracter analog cauzând cu intenție suferințe mari și vătămări grave ale integrității fizice sau a sănătății fizice sau mintale;

2. În scopurile paragrafului 1;

a) Prin "atac lansat împotriva populației civile" se înțelege comportamentul care consistă în multiplicarea actelor preconizate la paragraful 1 împotriva oricărei populații civile, în aplicarea și în continuarea politicii unui stat sau a unei organizații având ca scop un asemenea atac;

b) Prin "exterminare" se înțelege îndeosebi fapta de a impune cu intenție condiții de viață, ca privarea accesului la hrană și medicamente, cu scopul de a antrena distrugerea unei părți a populației;

c) Prin "supunerea la sclavie" se înțelege fapta de a exercita asupra unei persoane unul sau ansamblul atributelor legate de dreptul la proprietate, inclusiv în cadrul traficului de ființe umane, în special de femei și copii în scopurile exploatarei sexuale;

d) Prin "deportare sau transferare forțată de populație" se înțelege fapta de a deplasa persoane, expulzându-le sau prin alte mijloace coercitive, din regiunea în care ele se află legal, fără motive admise în dreptul internațional;

e) Prin "tortură" se înțelege fapta de a cauza cu intenție durere sau suferințe acute, fizice sau mintale, unei persoane care se află sub paza sau controlul său; acceptarea acestui termen nu se extinde la durerea sau suferințele rezultând exclusiv din sancțiuni legale inerente acestor sancțiuni sau ocazionate de ele;

f) Prin "gravitate forțată" se înțelege deținerea ilegală a unei femei însărcinate în mod forțat, cu intenția de a modifica compoziția etnică a unei populații sau de a comite alte violări grave ale dreptului internațional. Această definiție nu poate în nici un fel să fie interpretată ca având o incidență asupra legilor naționale referitoare la întreruperea sarcinii;

g) Prin "persecuție" se înțelege refuzul cu intenție și grav de drepturi fundamentale cu violarea dreptului internațional, din motive legate de identitatea grupului sau colectivității care face obiectul acesteia;

h) Prin "apartheid" se înțeleg faptele inumane analoge celor vizate la paragraful 1, comise în cadrul unui regim instituționalizat de oprimare sistematică și de dominare a unui grup rasial asupra oricărui alt grup rasial sau oricăror alte grupuri rasiale și cu intenția de a menține acest regim;

i) Prin "disparații forțate" se înțeleg cazurile în care persoanele sunt arestate, deținute sau ridicate de către un stat sau o organizație politică sau cu autorizarea, sprijinul sau asentimentul acestui stat sau al acestei organizații, care refuză apoi să admită că aceste persoane sunt private de libertate sau să dezvăluie soarta care le este

rezervată sau locul unde se află, cu intenția de a le sustrage protecției legii pe o perioadă prelungită.

3. În scopurile prezentului Statut, prin termenul "sex" se înțelege de unul sau de celălalt sex, masculin și feminin, după contextul societății. El nu implică nici un alt sens.

Articolul 8

Crime de război

1. Curtea are competență în ce privește crimele de război, îndeosebi când aceste crime se înscriu într-un plan sau o politică sau când ele fac parte dintr-o serie de crime analoge comise pe scară largă.

2. În scopurile Statutului, prin "crime de război" se înțelege:

a) Infracțiunile grave la Convențiile de la Geneva din 12 august 1949 și anume, faptele ce urmează dacă ele vizează persoane sau bunuri protejate de dispozițiile Convenției de la Geneva:

i) Omuciderea intenționată;

ii) Tortura și tratamentele inumane, inclusiv experiențele biologice;

iii) Fapta de a cauza cu intenție suferințe mari sau de a vătăma grav integritatea fizică sau sănătatea;

iv) Distrugerea și însușirea de bunuri, nejustificate de necesități militare și executate pe o scară largă într-un mod ilicit și arbitrar;

v) Fapta de a constrânge un prizonier de război sau o persoană protejată să servească în forțele unei puteri inamice;

vi) Fapta de a priva cu intenție un prizonier de război sau oricare altă persoană protejată de dreptul său de a fi judecată regulamentar și imparțial;

vii) Deportările și transferările ilegale sau detențiile ilegale;

viii) Luările de ostateci;

b) Celelalte violări grave ale legilor și cutumelor aplicabile conflictelor armate internaționale în cadrul stabilit de dreptul internațional, și anume, faptele ce urmează:

i) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva populației civile în general sau împotriva civililor care nu iau direct parte la ostilități;

ii) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva bunurilor civile care nu sunt obiective militare;

iii) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva personalului, instalațiilor, materialului, unităților sau autovehiculelor folosite în cadrul unei misiuni de ajutor umanitar sau de menținere a păcii conform Cartei Națiunilor Unite, cu condiția ca acestea să aibă dreptul la protecția pe care dreptul internațional al conflictelor armate o garantează civililor și bunurilor cu caracter civil;

iv) Fapta de a lansa un atac deliberat știind că el va cauza în mod incidental pierderi de vieți omenești și suferințe în rândul populației civile, pagube bunurilor cu caracter civil sau daune extinse, durabile și grave mediului înconjurător care ar fi vădit excesive în raport cu ansamblul avantajului militar concret și direct așteptat;

v) Fapta de a ataca sau bombarda, prin orice mijloace, orașe, sate, locuințe sau construcții care nu sunt apărate și care nu sunt obiective militare;

vi) Fapta de a omorî sau de a răni un combatant care, după ce a depus armele și ne mai având mijloace de a se apăra, s-a predat fără condiții;

vii) Fapta de a utiliza pavilionul parlamentar, drapelul sau insignele militare și uniformă inamicului sau ale Organizației Națiunilor Unite, precum și semnele distinctive prevăzute de Convențiile de la

Geneva și, făcând aceasta, de a cauza pierderi de vieți omenești sau suferințe grave;

viii) Transferarea, directă sau indirectă, de o putere ocupantă a unei părți a populației sale civile, în teritoriul pe care ea îl ocupă sau deportarea ori transferarea în interiorul sau în afara teritoriului ocupat a totalității sau a unei părți a populației din acest teritoriu;

ix) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva clădirilor consacrate religiei, învățământului, artei, științei sau acțiunilor caritabile, monumentelor istorice, spitalelor și locurilor unde bolnavii sau răniții sunt adunați, cu condiția ca aceste construcții să nu fi fost atunci utilizate în scopuri militare;

x) Fapta de a supune persoanele unei părți adverse căzute în puterea sa la mutilări sau la experiențe medicale sau științifice de orice fel și care nu sunt motivate de un tratament medical, nici efectuate în interesul acestor persoane și care antrenează moartea acestora sau le pune grav sănătatea în pericol;

xi) Fapta de a omorî sau răni prin trădare indivizi aparținând națiunii sau armatei inamice;

xii) Fapta de a declara că nu va fi îndurare pentru învinși;

xiii) Fapta de a distruge sau de a lua bunurile inamicului, în afară de cazurile în care aceste distrugerii sau preluări ar fi imperios impuse de necesitățile războiului;

xiv) Fapta de a declara stinse, suspendate sau inadmisibile în justiție drepturile și acțiunile cetățenilor părții adverse;

xv) Fapta pentru un beligerant de a constrânge cetățenii părții adverse să ia parte la operațiunile de război îndreptate împotriva țării lor, chiar dacă ei erau în serviciul acestui beligerant înainte de începerea războiului;

xvi) Jefuirea unui oraș sau a unei localități, chiar: luată cu asalt;

xvii) Fapta de a utiliza otravă sau arme otrăvitoare;

xviii) Fapta de a utiliza gaze asfixiante, toxice sau asimilate și orice lichide, materii sau materiale de război analoge;

xix) Fapta de a utiliza gloanțe care se dilată sau se aplatizează ușor în corpul uman, cum sunt gloanțele al căror înveliș dur nu acoperă în întregime mijlocul sau sunt perforate de tăieturi;

xx) Fapta de a folosi arme, proiectile, materiale și metode de luptă de natură să cauzeze dureri de prisos sau suferințe inutile sau de a acționa fără discriminare cu violarea dreptului internațional al conflictelor armate, cu condiția ca aceste mijloace să facă obiectul unei interdicții generale și ca ele să fie înscrise într-o anexă a prezentului Statut, pe cale de amendament adoptat potrivit dispozițiilor articolelor 121 și 123;

xxi) Atingerile aduse demnității persoanei, îndeosebi tratamentele umilitoare și degradante;

xxii) Violul, sclavajul sexual, prostituția forțată, graviditatea forțată, sterilizarea forțată sau orice altă formă de violență sexuală constituind o infracțiune gravă la Convențiile de la Geneva;

xxiii) Fapta de a utiliza prezența unui civil sau a unei alte persoane protejate pentru a evita ca anumite puncte, zone sau forțe militare să nu fie ținte ale operațiilor militare;

xxiv) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva clădirilor, materialului, unităților și mijloacelor de transport sanitar și personalului care folosește, conform dreptului internațional, semnele distinctive prevăzute de Convențiile de la Geneva;

xxv) Fapta de a înfometa în mod deliberat civili, ca metodă de război, privându-i de bunurile indispensabile supraviețuirii, în special

împiedicându-i intenționat să ajungă la ajutoarele prevăzute de Convențiile de la Geneva;

xxvi) Fapta de a proceda la recrutarea și înrolarea copiilor de vârstă mai mică de 15 ani, în forțele armate naționale sau de a-i face să participe activ la ostilități.

c) în caz de conflict armat care nu prezintă un caracter internațional, violările grave ale articolului 3, comun celor patru Convenții de la Geneva din 12 august 1949, și anume faptele care urmează comise împotriva persoanelor care nu participă direct la ostilități, inclusiv membrii forțelor armate care au depus armele și persoanele care au fost puse în afara luptei din cauza bolii, rănirii, detenției sau din orice altă cauză:

i) Atentatele la viața și integritatea corporală, mai ales omorul sub toate formele sale, mutilările, tratamentele cu cruzime și tortura;

ii) Atingerile aduse demnității persoanei, mai ales tratamentele umilitoare și degradante;

iii) Luările de ostateci;

iv) Condamnările pronunțate și execuțiile efectuate fără o hotărâre prealabilă, date de un tribunal constituit în mod regulamentar, și însoțită de garanțiile judiciare recunoscute în general ca indispensabile;

d) Alineatul c) al paragrafului 2 se aplică conflictelor armate care nu prezintă un caracter internațional și nu se aplică deci situațiilor de tulburări sau tensiuni interne, cum sunt insurecția, actele de violență sporadică sau izolate și faptele de natură similară;

e) Celelalte violări grave ale legilor și cutumelor aplicabile conflictelor armate care nu prezintă un caracter internațional, în cadrul stabilit de dreptul internațional, și anume, faptele care urmează:

i) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva populației civile în general sau împotriva civililor care nu iau direct parte la ostilități;

ii) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva clădirilor, materialelor, unităților și mijloacelor de transport sanitar și personalului care utilizează, conform dreptului internațional, semnele distinctive prevăzute de Convențiile de la Geneva;

iii) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva personalului, instalațiilor, materialelor, unităților sau autovehiculelor folosite în cadrul unei misiuni de ajutor umanitar sau de menținere a păcii, conform Cartei Națiunilor Unite, cu condiția ca acestea să aibă dreptul la protecția pe care dreptul conflictelor armate îl garantează civililor și bunurilor cu caracter civil;

iv) Fapta de a lansa atacuri deliberate împotriva construcțiilor consacrate religiei, învățământului, artei, științei sau acțiunii caritabile, monumentelor istorice, spitalelor și locurilor unde sunt adunați bolnavi și răniți, cu condiția ca aceste clădiri să nu fi fost atunci utilizate în scopuri militare;

v) Jefuirea unui oraș sau a unei localități, chiar luată cu asalt;

vi) Violul, sclavajul, prostituția forțată, graviditatea forțată, așa cum a fost definită la articolul 7, paragraful 2 alineatul f), sterilizarea forțată sau orice altă formă de violență sexuală constituind o infracțiune gravă la Convențiile de la Geneva;

vii) Fapta de a proceda la recrutarea și înrolarea copiilor de mai puțin de 15 ani în forțele armate sau de a-i face să participe activ la ostilități;

viii) Fapta de a ordona deplasarea populației civile pentru considerente având legătură cu conflictul, în afara cazurilor în care securitatea civililor sau imperativele militare o cer;

ix) Fapta de a ucide sau a răni prin trădare un adversar combatant;

x) Fapta de a declara că nu va fi îndurare pentru învinși;

xi) Fapta de a supune persoanele celeilalte părți la conflict căzute în puterea sa la mutilări sau experiențe medicale sau științifice care nu sunt motivate de un tratament medical, nici efectuate în interesul acestor persoane și care antrenează moartea acestora sau le pune sănătatea în pericol;

xii) Fapta de a distruge sau de a lua bunurile unui adversar, afară de cazul în care aceste distrugerii sau preluări sunt imperios impuse de necesitățile conflictului;

f) Alineatul e) al paragrafului 2 se aplică conflictelor armate care nu prezintă un caracter internațional și nu se aplică decîi situațiilor de tensiuni interne și de tulburări interne ca insurecțiile, actele izolate și sporadice de violență și alte fapte onologice. El se aplică conflictelor armate care opun în mod prelungit pe teritoriul unui stat autoritățile guvernului acestui stat și grupuri armate organizate sau grupuri armate organizate între ele.

3. Nimic din paragraful 2 alineatele c) și d) nu afectează responsabilitatea unui guvern de a menține sau restabili ordinea publică în stat sau de a apăra unitatea și integritatea teritorială a statului prin toate mijloacele legitime.

Articolul 9

Elementele constitutive ale crimelor

1. Elementele constitutive ale crimelor ajută Curții să interpreteze și să aplice articolele 6, 7 și 8 ale prezentului Statut. Ele trebuie să fie aprobate cu o majoritate de două treimi a membrilor Adunării Statelor Părți.

2. Amendamentele la elementele constitutive ale crimelor pot fi propuse de:

- a) Un Stat Parte;
- b) Judecătorii, statuând cu majoritatea absolută;
- c) Procurorul.

Amendamentele trebuie să fie adoptate cu majoritatea de două treimi a membrilor Adunării Statelor Părți.

3. Elementele constitutive ale crimelor și amendamentele care se raportează la ele sunt conforme prezentului Statut.

Articolul 10

Nici o dispoziție din prezentul capitol nu trebuie să fie interpretată ca afectând în orice fel regulile de drept internațional existente sau în formare care vizează alte scopuri decât prezentul Statut.

Articolul 11

Competența ratione temporis

1. Curtea nu are competență decât în privința crimelor ce țin de competența sa, comise după intrarea în vigoare a prezentului Statut.

2. Dacă un stat devine Parte la prezentul Statut după intrarea în vigoare a acestuia, Curtea nu poate să-și exercite competența decât în privința crimelor comise după intrarea în vigoare a Statutului pentru acest stat, în afară de cazul dacă acel Stat face declarația prevăzută la articolul 12, paragraful 3.

Articolul 12

1. Un stat care devine Parte la Statut recunște prin aceasta competența Curții în ce privește crimele prevăzute la articolul 5.

2. În cazurile prevăzute la articolul 13, paragrafele a) sau c), Curtea poate să-și exercite competența dacă unul din statele următoare sau ambele sunt Părți la prezentul Statut sau au recunoscut competența Curții conform paragrafului 3.

a) Statul pe teritoriul căruia comportamentul în cauză s-a produs sau, dacă crima a fost comisă la bordul unei nave sau aeronave, statul pavilionului sau statul de înmatriculare;

b) Statul a cărei persoană acuzată de crime este un național;

3. Dacă recunoașterea competenței Curții de către un Stat care nu este Parte la prezentul Statut este necesară în scopurile paragrafului 2, acest stat poate, prin declarație depusă, pe lângă Grefier, să consimtă ca față de crima de care este vorba Curtea să-și exercite competența. Statul care a recunoscut competența Curții cooperează cu aceasta fără întârziere și fără excepție, conform capitolului IX.

Articolul 13

Exercitarea competenței

Curtea poate să-și exercite competențele față de crimele prevăzute la articolul 5, conform dispozițiilor prezentului Statut:

a) Dacă o situație, în care una sau mai multe din aceste crime par să fi fost comise, este deferită Procurorului de un Stat Parte, cum este prevăzut la articolul 14;

b) Dacă o situație, în care una sau mai multe din aceste crime par să fi fost comise, este deferită Procurorului de Consiliul de Securitate care acționează în baza Capitolului VII al Cartei Națiunilor Unite; sau

c) Dacă Procurorul a deschis o anchetă asupra uneia sau mai multora din aceste crime, în baza articolului 15.

Articolul 14

Transmiterea unei situații de către un Stat Parte

1. Oricare stat poate deferi Procurorului o situație în care una sau mai multe crime ce țin de competența Curții par să fi fost comise și să roage Procurorul să ancheteze asupra acestei situații spre a se determina dacă una sau mai multe persoane particulare trebuie să fie acuzate pentru aceste crime.

2. Statul care procedează la trimitere indică pe cât posibil circumstanțele cauzei și prezintă probele justificative de care dispune.

Articolul 15

Procurorul poate deschide o anchetă din proprie inițiativă văzând informațiile privind crimele care țin de competența Curții.

2. Procurorul verifică seriozitatea informațiilor primite. În acest scop, el poate cerceta informații suplimentare pe lângă state, organe ale Organizației Națiunilor Unite, organizații interguvernamentale și neguvernamentale sau alte surse demne de încredere, pe care le socotește corespunzătoare și să strângă depoziții scrise sau orale la sediul Curții.

3. Dacă el consideră că există motive întemeiate de a deschide o anchetă, Procurorul prezintă Camerei preliminare o cerere de autorizare în acest sens, însoțită de elementele justificative adunate. Victimele pot adresa plângeri Camerei preliminare, conform Regulamentului de procedură și probe.

4. Dacă ea apreciază, după examinarea cererii și a elementelor justificative care o însoțesc, că deschiderea unei anchete se justifică și că afacerea pare să țină de competența Curții, Camera preliminară dă autorizarea sa, fără prejudicierea deciziilor pe care Curtea le va lua ulterior în materie de competență și admisibilitate.

5. Un răspuns negativ al Camerei preliminare nu împiedică Procurorul să prezinte în continuare o nouă cerere bazându-se pe fapte și elemente de probă noi având legătură cu aceeași situație.

6. Dacă, după examenul preliminar prevăzut la paragrafele 1 și 2, Procurorul conchide că informațiile care i-au fost supuse nu justifică deschiderea unei anchete, el avizează despre aceasta pe cei care le-au furnizat. Acestuia nu-i este interzis să examineze, în lumina faptelor și elementelor de probă noi, alte informații care i-ar putea fi comunicate în legătură cu aceeași afacere.

Articolul 16

Amânarea anchetei sau urmăririi

Nici o anchetă și nici o urmărire nu pot fi angajate, nici conduse în baza prezentului Statut în perioada de douăsprezece luni care urmează datei la care Consiliul de Securitate a făcut o cerere în acest sens Curții printr-o rezoluție adoptată în baza Capitolului VII al Cartei Națiunilor Unite; cererea poate fi reînnoită de Consiliu în aceleași condiții.

Articolul 17

Probleme referitoare la admisibilitate

1. Ținând seama de al zecelea alineat al Preambulului și de articolul 1 al prezentului Statut, o cauză este considerată inadmisibilă de Curte atunci când:

a) Cauza face obiectul unei anchete sau urmăriri din partea unui stat având competență în speță, în afară de cazul când acest stat nu are voința sau se află în incapacitate de a conduce la bun sfârșit ancheta sau urmărirea;

b) Cauza a făcut obiectul unei anchete din partea Statului având competență în speță, care a decis să nu urmărească persoana în cauză în afară de cazul când această decizie nu este rezultatul lipsei de voință sau a incapacității statului de a conduce într-adevăr la bun sfârșit urmărirea;

c) Persoana în cauză a fost deja judecată pentru comportamentul care face obiectul plângerii și ea nu poate fi judecată de Curte în baza articolului 20, paragraful 3;

d) Cauza nu este suficient de gravă pentru a i se da curs de către Curte.

2. Pentru a determina dacă există lipsă de voință a statului într-un caz de speță, Curtea consideră existența, ținând seama de garanțiile

judiciare recunoscute de dreptul internațional, ale uneia sau mai multora din circumstanțele următoare:

a) Procedura a fost sau este angajată sau decizia statului a fost luată în scopul sustragerii persoanei în cauză de la responsabilitățile sale penale pentru crimele ce țin de competența Curții, vizate la articolul 5;

b) Procedura a suferit o întârziere nejustificată care, în circumstanțele respective, dezmente intenția de a acționa în justiție persoana în cauză;

c) Procedura nu a fost sau nu este condusă într-un mod independent sau imparțial, ci într-un mod care, în circumstanțele date, dezmente intenția de a acționa în justiție persoana în cauză.

3. Pentru a determina dacă există incapacitate a Statului într-un caz de speță, Curtea apreciază dacă statul nu este în măsură, ca urmare a prăbușirii în întregime sau într-o măsură substanțială a propriului aparat judiciar sau a indisponibilității acestuia, de a se sesiza cu privire la acuzat, de a reuni elementele de probă și mărturiile necesare sau de a conduce în alt mod la bun sfârșit procedura.

Articolul 18

Decizia preliminară asupra admisibilității

1. Când o situație este deferită Curții, după cum prevede articolul 13, alineatul a), și Procurorul a stabilit că există considerente întemeiate pentru a deschide o anchetă sau când Procurorul a deschis o anchetă conform articolelor 13, paragraful c) și 15, Procurorul o notifică tuturor Statelor Părți și statelor care, potrivit informațiilor disponibile, ar avea în mod normal competență în ceea ce privește crimele despre care este vorba. El poate să o facă cu titlu confidențial, iar când consideră că aceasta este necesar pentru a proteja persoane, a preveni distrugerea elementelor de probă sau a împiedica fuga de persoane, el restrânge sfera informațiilor pe care le comunică statelor.

2. În luna care urmează primirii acestei notificări, un stat poate informa Curtea că deschide sau a deschis o anchetă asupra naționalilor săi sau altor persoane care se află sub jurisdicția sa pentru actele criminale care ar putea constitui crime prevăzute la articolul 5 și care au o legătură cu informațiile notificate statelor. Dacă statul îi cere, Procurorul îi încredințează ancheta, în afară de cazul în care Camera preliminară decide, la cererea sa, de a face el însuși ancheta.

3. Această amânare de a ancheta poate fi reexaminată de Procuror după șase luni de la luarea deciziei sau în orice moment dacă lipsa de voință sau incapacitatea statului de a conduce într-adevăr la bun sfârșit ancheta modifică sensibil circumstanțele.

4. Statul interesat sau Procurorul pot declara apel în fața Camerei de apel împotriva deciziei Camerei preliminare, după cum prevede articolul 82, paragraful 2. Acest apel poate fi examinat după o procedură accelerată.

5. Când amână să ancheteze, după cum se prevede la paragraful 2, Procurorul poate cere statului în cauză să-l informeze în mod regulat asupra progreselor anchetei sale și, în caz de nevoie, a urmăririlor angajate în continuare. Statele părți răspund acestor cereri fără întârzieri nejustificate.

6. În așteptarea deciziei Camerei preliminare sau în orice moment după ce s-a hotărât amânarea anchetei sale, după cum prevede prezentul articol, Procurorul poate, cu titlu excepțional, să ceară Camerei preliminare autorizarea de a lua măsurile de anchetă necesare pentru a păstra elementele de probă în cazul în care ocazia strângerii de elemente de probă importante nu va mai apărea sau dacă există un risc apreciabil ca aceste elemente de probă să nu mai fie disponibile în continuare.

7. Statul care a contestat o decizie a Camerei preliminare în baza prezentului articol poate contesta admisibilitatea unei cauze, conform

articolului 19, invocând fapte noi sau o schimbare de circumstanțe importante.

Articolul 19

Contestarea competenței curții sau a admisibilității unei cauze

1. Curtea se asigură că este competentă asupra cauzei ce i se prezintă. Ea poate, din oficiu, să se pronunțe asupra admisibilității cauzei conform articolului 17.

2. Pot contesta admisibilitatea cauzei din motivele indicate la articolul 17 sau contesta competența Curții;

a) Acuzatul sau persoana împotriva căreia a fost eliberat un mandat de arestare sau o citație de prezentare în baza articolului 58;

b) Statul care este competent în privința crimei datorită faptului că desfășoară sau a condus o anchetă sau că exercită sau a exercitat urmăririi în speță, sau

c) Statul care trebuia să fi recunoscut competența Curții, potrivit articolului 12.

3. Procurorul poate cere Curții să se pronunțe asupra unei chestiuni de competență sau de admisibilitate. În procedurile referitoare la competență și la admisibilitate, cei care au deferit o situație în aplicarea articolului 13, precum și victimele, pot, de asemenea, să supună observații Curții.

4. Admisibilitatea unei cauze sau competența Curții nu pot fi contestate decât o dată de către persoanele sau statele prevăzute la paragraful 2. Excepția trebuie să fie ridicată înaintea deschiderii sau la deschiderea procesului. În circumstanțe excepționale, Curtea permite ca excepția să fie ridicată mai mult decât o dată sau într-o fază ulterioară a procesului. Excepțiile de inadmisibilitate ridicate la deschiderea procesului sau în continuare cu autorizarea Curții nu se pot baza decât pe dispozițiile articolului 1, paragraful 1, alineatul c).

5. Statele prevăzute la paragraful 2, alineatele b) și c) ridică excepția lor cât mai curând posibil.

6. Înainte de confirmarea învinuirilor, excepțiile de inadmisibilitate sau de incompetență sunt trimise Camerei preliminare. După confirmarea învinuirilor, ele sunt trimise Camerei de primă instanță. Se poate face apel împotriva deciziilor Camerei de apel referitoare la competența sau admisibilitate, conform articolului 82.

7. Dacă excepția este ridicată de statul precizat la paragraful 1, alineatul b) sau c), Procurorul amână ancheta până când Curtea ia decizia prevăzută la articolul 17.

8. Așteptând să statueze, Procurorul poate cere Curții autorizarea:

a) Să ia măsurile de anchetă prevăzute la articolul 18, paragraful 6;

b) Să strângă dispozițiile sau mărturiile unui martor sau să conducă la bun sfârșit operațiunile de adunare și examinare a elementelor de probă începute înainte de ridicarea excepției;

c) Să împiedice, în cooperare cu statele în cauză, fuga persoanelor împotriva cărora Procurorul a cerut deja un mandat de arestare conform articolului 58.

9. Faptul că o excepție este ridicată este fără efect asupra validității măsurilor luate de Procuror și ordonanțelor și mandatelor eliberate de Curte înainte de ridicarea excepției.

10. Când Curtea a hotărât că o cauză este inadmisibilă ținând seama de articolul 17, Procurorul poate să-i ceară să-și reconsidere decizia dacă este sigur că fapte noi apărute infirmă considerentele pentru care cauza a fost judecată ca inadmisibilă.

11. Dacă, ținând seama de articolul 17, Procurorul amână ancheta, el poate cere statului interesat să-l informeze asupra derulării procedurii. Aceste informații sunt ținute confidențiale dacă statul cere aceasta. Dacă

Procurorul decide ca urmare să deschidă o anchetă, el notifică decizia sa statului a cărei procedură era la originea amânării.

Articolul 20

Non bis in idem

1. Cu excepția dispozițiilor contrare ale prezentului Statut, nimeni nu poate fi judecat de Curte pentru actele constitutive de crime pentru care el a fost deja condamnat sau anchetat de ea.

2. Nimeni nu poate fi judecat de către o altă jurisdicție pentru o crimă prevăzută la articolul 5 pentru care el a fost deja condamnat sau achitat de către Curte.

3. Oricine a fost judecat de către o altă jurisdicție pentru un comportament căzând de asemenea sub prevederile articolelor 6, 7 sau 8 nu poate fi judecat de către Curte decât dacă procedura în fața altor jurisdicții:

a) Avea ca scop să sustragă persoanele în cauză responsabilității penale pentru crime ce țin de competența Curții; sau

b) Nu a fost condusă în mod independent sau imparțial, cu respectarea garanțiilor prevăzute de dreptul internațional, ci într-un mod care, în circumstanțele date, dezmințea intenția de a acționa persoana interesată în justiție.

Articolul 21

Drept aplicabil

1. Curtea aplică:

a) În primul rând, prezentul Statut și Regulamentul de procedură și de probe;

b) În al doilea rând, după cum se convine, tratatele aplicabile, principiile și regulile de drept internațional, inclusiv principiile stabilite de dreptul internațional al conflictelor armate;

c) În lipsă, principiile generale ale dreptului desprinse de Curte din legile naționale reprezentând diferite sisteme juridice de drept ale lumii, inclusiv, după cum se convine, legile naționale ale statelor sub jurisdicția cărora s-ar afla în mod normal crima, dacă aceste principii nu sunt incompatibile cu prezentul Statut și nici cu dreptul internațional și regulile și normele internaționale recunoscute.

2. Curtea poate aplica principiile și normele de drept așa cum ea le-a interpretat în deciziile sale anterioare.

3. Aplicarea și interpretarea dreptului prevăzute în prezentul articol, trebuie să fie compatibile cu drepturile omului recunoscute pe plan internațional și fără nici o discriminare bazată pe considerente ca acelea ale apartenenței la unul sau celălalt sex, după cum este definit în articolul 7, paragraful 3, vârsta, rasa, culoarea, limba, religia sau convingerile, opiniile politice sau altele, originea națională, etnică sau socială, averea, nașterea sau orice altă calitate.

CAPITOLUL III. PRINCIPII GENERALE ALE DREPTULUI PENAL

Articolul 22

Nullum crimen sine lege

1. O persoană nu răspunde penal în baza prezentului Statut decât dacă comportamentul său constituie, în momentul în care se produce, o crimă ce ține de competența Curții.

2. Definirea unei crime este de strictă interpretare și nu poate fi extinsă prin analogie. În caz de ambiguitate, ea este interpretată în favoarea persoanei care face obiectul unei anchete, urmăriri sau a unei condamnări.

3. Prezentul articol nu împiedică ca un comportament să fie calificat crimă ținând seama de dreptul internațional, independent de prezentul Statut.

Articolul 23

Nulla poena sine lege

O persoană care a fost condamnată de Curte nu poate fi pedepsită decât în conformitate cu dispozițiile prezentului Statut.

Articolul 24

Neretroactivitate ratione personae

1. Nimeni nu răspunde penal, în baza prezentului Statut, pentru un comportament anterior intrării în vigoare a Statutului.

2. Dacă dreptul aplicabil unei cauze este modificat înainte de judecarea definitivă, se aplică dreptul cel mai favorabil persoanei care face obiectul unei anchete, urmăriri sau al unei condamnări.

Articolul 25

Răspunderea penală individuală

1. Curtea este competentă în privința persoanelor fizice în baza prezentului Statut.

2. Oricine comite o crimă ce ține de competența Curții este individual responsabil și poate fi pedepsit conform prezentului Statut.

3. Conform dispozițiilor prezentului Statut, o persoană răspunde penal și poate fi pedepsită pentru o crimă ce ține de competența Curții dacă:

a) Ea a comis acea crimă, fie individual, împreună cu o altă persoană sau prin intermediul unei alte persoane, fie că această altă persoană este sau nu responsabilă penal;

b) Ea ordonă, solicită sau încurajează comiterea acelei crime, atunci când există comitere sau tentativă de comitere a acestei crime;

c) În vederea facilitării comiterii unei astfel de crime, ea își aduce ajutorul, concursul sau orice altă formă de asistență la comiterea sau la tentativa de comitere a acestei crime, inclusiv furnizând mijloacele acestei comiteri;

d) Ea contribuie în orice alt mod la comiterea sau la tentativa de comitere a unei asemenea crime de către un grup de persoane acționând împreună. Această contribuție trebuie să fie intenționată și, după caz:

I) Să vizeze facilitarea activității criminale sau proiectului criminal al grupului, dacă această activitate sau acest proiect comportă executarea unei crime ce ține de competența Curții, sau

II) Să fie făcută în deplină cunoștință a intenției grupului de a comite această crimă.

e) Fiind vorba de crima de genocid, ea incită direct și public pe altul să o comită;

f) Ea încearcă să comită o asemenea crimă prin acte care, prin caracterul lor substanțial, constituie începutul executării dar fără ca crima să fie îndeplinită datorită unor circumstanțe independente de voința sa. Cu toate acestea, persoana care abandonează efortul tinzând la comiterea crimei sau împiedică prin orice alt mod terminarea ei, nu poate fi pedepsită în baza prezentului Statut pentru tentativa sa dacă ea a renunțat complet și în mod voluntar la proiectul criminal.

4. Nici o dispoziție a prezentului Statut referitoare la răspunderea penală a indivizilor nu afectează răspunderea statelor în dreptul internațional.

Articolul 26

Lipsa de competență în privința persoanelor sub 18 ani

Curtea nu are competență față de o persoană care era în vârstă mai mică de 18 ani în momentul pretinsei comiteri a crimei.

Articolul 27

Lipsa pertinentei calitatii oficiale

1. Prezentul Statut se aplică tuturor în mod egal, fără nici o distincție, bazată pe calitatea oficială. În special, calitatea oficială de șef de stat sau de guvern, de membru al guvernului sau al parlamentului, de reprezentant ales sau de agent al unui stat, nu exonerează în nici un caz de răspundere penală, potrivit prezentului Statut, și nici nu constituie ca atare un motiv de reducere a pedepsei.

2. Imunitățile sau regulile de procedură speciale care pot fi legate de calitatea oficială a unei persoane, în baza dreptului intern și a dreptului internațional, nu împiedică Curtea să-și exercite competența față de această persoană.

Articolul 28

Răspunderea șefilor militari și a altor superiori ierarhici

În afară de alte motive de responsabilitate penală potrivit prezentului Statut pentru crimele ce țin de competența Curții:

1. Un șef militar sau o persoană care deține efectiv funcția de șef militar răspunde penal pentru crimele ce țin de competența Curții, comise de forțele plasate sub comanda și controlul său efectiv sau sub autoritatea și controlul său efectiv, după caz, dacă nu a exercitat controlul care se cuvenea asupra forțelor în cazurile în care:

a) El știa sau, datorită circumstanțelor, ar fi trebuit să știe că aceste forțe comiteau sau urmau să comită aceste crime; și

b) El nu a luat toate măsurile necesare și rezonabile care erau în puterea sa pentru a împiedica sau a reprimă executarea sau pentru a raporta autorităților competente în scopurile anchetei și urmăririi;

2. În ceea ce privește relațiile dintre superiorul ierarhic și subordonați, neprevăzute la paragraful a), superiorul ierarhic răspunde pentru crimele ce țin de competența Curții, comise de subordonații plasați

sub autoritatea și controlul său efectiv, dacă nu a exercitat controlul care se cuvenea asupra acestor subordonați în cazurile în care:

a) El știa că acești subordonați comiteau sau urmau să comită aceste crime sau a neglijat în mod deliberat să țină seama de informațiile care indicau aceasta în mod clar;

b) Aceste crime erau legate de activități ce țineau de responsabilitatea sa și de controlul său efectiv; și

c) El nu a luat toate măsurile necesare și rezonabile care erau în puterea sa pentru a împiedica sau a reprimă executarea sau pentru a raporta autorităților competente în scopurile anchetei și urmăririi.

Articolul 29

Imprescribilitatea

Crimele ce țin de competența Curții nu se prescriu.

Articolul 30

Element psihologic

1. În afară de o dispoziție contrară, nimeni nu răspunde penal și nu poate fi pedepsit pentru o crimă ce ține de competența Curții decât dacă elementul material al crimei este însoțit de intenție și de cunoaștere.

2. Există intenție în sensul prezentului articol când:

a) Referitor la un comportament, o persoană înțelege să adopte acest comportament;

b) Referitor la o consecință, o persoană înțelege să cauzeze această consecință sau este conștientă că aceasta se va întâmpla în cursul normal al evenimentelor.

3. Există cunoaștere, în sensul prezentului articol, când o persoană este conștientă că o circumstanță există sau că o consecință va avea loc în cursul normal al evenimentelor. "A ști" și "a cunoaște" se interpretează în consecință.

Articolul 31

Motive de exonerare de răspundere penală

1. În afara altor motive de exonerare de răspundere penală prevăzute de prezentul Statut, o persoană nu răspunde penal dacă, în momentul comportamentului în cauză:

a) Ea suferea de o boală sau o deficiență mintală care o priva de capacitatea de a înțelege caracterul delictuos sau natura comportamentului său ori de a-l stăpâni pentru a fi conform exigențelor legii;

b) Ea era într-o stare de intoxicare care o priva de facultatea de a înțelege caracterul delictuos sau natura comportamentului său, sau de a-l stăpâni pe acesta pentru a fi conform exigențelor legii, cu condiția ca ea să nu se fi intoxicat în mod voluntar în circumstanțele în care ea știa că, datorită intoxicării, risca să adopte un comportament care să constituie o crimă ce ține de competența Curții și că ea nu a ținut de loc seama de acest risc;

c) Ea a acționat rezonabil pentru a se apăra, pentru apărarea altuia sau, în cazul crimelor de război, pentru a apăra bunurile esențiale supraviețuirii sale sau a altuia sau esențiale la îndeplinirea unei misiuni militare, împotriva recurgerii iminente și ilicite la forță, într-un mod proporțional cu amploarea pericolului pe care îl risca sau pe care altă persoană îl risca sau bunurile protejate. Faptul că o persoană a participat la o operație defensivă condusă de forțe armate nu constituie în sine un motiv de exonerare de răspundere penală potrivit prezentului alineat.

d) Comportamentul despre care se susține că el constituie o crimă ce ține de competența Curții a fost adoptat sub constrângere rezultând dintr-o amenințare cu moartea iminentă sau dintr-o atingere^{gravă}/continuă și iminentă la propria integritate fizică sau a celei a altuia și dacă ea a

acționat din necesitate și într-un mod rezonabil pentru a înlătura această amenințare, cu condiția ca ea să nu fi avut intenția de a cauza un prejudiciu mai mare decât acela pe care a încercat să-l evite. Această amenințare poate fi:

I) Fie exercitată de alte persoane;

II) Fie constituită de alte circumstanțe, independente de voința sa.

2. Curtea se pronunță asupra chestiunii de a ști dacă motivele de exonerare a răspunderii penale prevăzute în prezentul Statut sunt aplicabile în cazul asupra căruia este sesizată.

3. În timpul procesului, Curtea poate lua în considerare un motiv de exonerare, altul decât cele care sunt prevăzute la paragraful 1, dacă acest motiv decurge din dreptul aplicabil prevăzut la articolul 21. Procedura de examinare a acestui motiv de exonerare este stabilită în Regulamentul de procedură și de probe.

Articolul 32

Eroarea de fapt și eroarea de drept

1. O eroare de fapt nu este un motiv de exonerare a răspunderii penale decât dacă ea face să dispară elementul psihologic al crimei.

2. O eroare de drept care se referă la chestiunea de a ști dacă un comportament dat constituie o crimă ce ține de competența Curții nu este un motiv de exonerare de răspunderea penală. Cu toate acestea, o eroare de drept poate fi un motiv de exonerare a răspunderii penale dacă ea face să dispară elementul psihologic al crimei sau dacă ea decurge din articolul 33.

Articolul 33

Ordinul ierarhic și ordinul legii

1. Faptul că o crimă care ține de competența Curții a fost comisă la ordinul unui guvern, al unui superior, militar sau civil, nu exonerează persoana care l-a comis de responsabilitatea sa penală, dacă:

a) Această persoană n-a avut obligația legală de a se supune ordinelor guvernului sau superiorului în cauză;

b) Această persoană nu a știut că ordinul este ilegal;

c) Ordinul nu a fost vădit ilegal.

2. În scopurile prezentului articol, ordinul de a comite genocid sau o crimă contra umanității este vădit ilegal.

CAPITOLUL IV. COMPUNEREA ȘI ADMINISTRAREA CURȚII

Articolul 34

Organele Curții

Organele Curții sunt următoarele:

a) Prezidența;

b) Secția apelurilor, Secția de primă instanță și Secția preliminară;

c) Biroul Procurorului;

d) Grefa

Articolul 35

Exercitarea funcțiilor judecătorilor

1. Toți judecătorii sunt aleși ca membri pe durata completă ai Curții și sunt disponibili să-și exercite funcțiile pe durata completă din momentul când începe mandatul lor.

2. Judecătorii care compun Prezidența își exercită funcțiile pe durată completă de la alegerea lor.

3. Prezidența poate, în funcție de volumul de activitate al Curții și în consultare cu ceilalți judecători, să decidă periodic asupra măsurii în care aceștia trebuie să-și exercite funcțiile pe o durată completă. Deciziile luate în această privință sunt luate fără rezerva dispozițiilor articolului 40.

4. Aranjamentele financiare privind pe judecătorii care nu trebuie să-și exercite funcțiile pe o durată completă sunt stabilite conform articolului 49.

Articolul 36

Calificări, candidaturi și alegerea judecătorilor

1. Sub rezerva paragrafului 2, Curtea este compusă din 18 judecători.

2.a) Președintele poate, în numele Curții, să propună creșterea numărului judecătorilor prevăzuți la paragraful 1, motivând în forma cuvenită propunerea sa. Aceasta este comunicată fără întârziere tuturor Statelor Părți de către Grefier.

b) Propunerea este apoi examinată de reuniunea Adunării Statelor Părți, convocată conform articolului 112. Ea este considerată adoptată dacă este aprobată la această reuniune cu o majoritate de două treimi a membrilor Adunării Statelor Părți. Ea devine efectivă la data stabilită de Adunarea Statelor Părți.

c) I) Când propunerea de creștere a numărului judecătorilor a fost adoptată conform alineatului b), alegerea judecătorilor suplimentari are loc la reuniunea următoare a Adunării Statelor Părți, conform paragrafelor 3 și 8 inclusiv și articolului 37, paragraful 2;

II) Când propunerea de creștere a numărului judecătorilor a fost adoptată și a devenit efectivă conform alineatelor b) și c) punctul I, Președintele poate propune în orice moment în continuare, dacă activitatea Curții o justifică, să reducă numărul de judecători, dar nu sub cel stabilit la paragraful 1. Propunerea este examinată conform procedurii stabilite la alineatele a) și b). Dacă ea este adoptată, numărul judecătorilor se diminuează progresiv pe măsură ce mandatul judecătorilor în exercițiu urmează să expire și astfel până când numărul prevăzut este atins.

3. a) Judecătorii sunt aleși dintre persoanele care se bucură de o înaltă considerație morală, cunoscute pentru imparțialitatea și integritatea lor și întrunind condițiile cerute în statele lor respective pentru exercitarea celor mai înalte funcții judiciare.

b) Oricare candidat la un post la Curte trebuie:

I) Să aibă o competență recunoscută în domeniile dreptului penal și procedurii penale precum și experiența necesară a procesului penal, fie în calitate de judecător, de procuror sau de avocat sau în orice altă calitate similară; sau

II) Să aibă o competență recunoscută în domeniile pertinente ale dreptului internațional, ca dreptul internațional umanitar și drepturile omului, precum și o mare experiență în profesiunea juridică care prezintă interes pentru activitatea judiciară a Curții.

c) Oricare candidat la un post la Curte trebuie să aibă o excelentă cunoaștere și o practică curentă a cel puțin unei limbi de lucru a Curții.

4. a) Candidații la un post la Curte pot fi prezentați de oricare alt Stat Parte la prezentul Statut:

I) Potrivit procedurii de prezentare de candidaturi la cele mai înalte funcții judiciare în Statul în cauză, sau

II) Potrivit procedurii de prezentare de candidaturi la Curtea Internațională de Justiție prevăzută în statutul acesteia.

Candidaturile sunt însoțite de un document detaliat în care se arată că respectivul candidat întrunește calitățile prevăzute la paragraful 3.

b) Fiecare Stat Parte poate prezenta candidatura unei persoane la o alegere dată. Această persoană nu trebuie să aibă în mod necesar naționalitatea sa, dar trebuie să aibă pe aceea a unui Stat Parte.

c) Adunarea Statelor Părți poate decide să constituie, după cum se convine, o comisie consultativă pentru examinarea candidaturilor.

Formarea și mandatul acestei comisii sunt stabilite de Adunarea Statelor Părți.

5. În scopul alegerii sunt stabilite două liste de candidați:

Lista A, care conține numele candidaților ce posedă competențele prevăzute la paragraful 3, alineatul b) punctul 1);

Lista B, care conține numele candidaților ce posedă competențele prevăzute la paragraful 2, alineatul b), punctul II).

Oricare candidat care posedă competențele cerute pentru a figura pe cele două liste poate să o aleagă pe aceea pe care se prezintă. La prima alegere, nouă judecători cel puțin sunt aleși dintre candidații din lista A și cinci judecători cel puțin dintre cei din lista B. Alegerile următoare sunt organizate spre a menține aceeași proporție între judecătorii aleși pe una sau pe cealaltă listă.

6. a) Judecătorii sunt aleși prin vot secret la întrunirea Adunării Statelor Părți convocată în acest scop în baza articolului 112. Sub rezerva paragrafului 7, sunt aleși 18 candidați care au obținut cele mai multe voturi și majoritatea de două treimi a Statelor Părți care au fost prezente și au votat.

b) Dacă rămân posturi de ocupat la terminarea primului tur de vot, se procedează la votări succesive conform procedurii stabilite la alineatul a) până când posturile restante sunt ocupate.

7. Curtea nu poate cuprinde mai mult de un cetățean al aceluiași stat. În această privință, cel care poate fi considerat ca cetățean al mai mult de un stat este considerat a fi cetățean al statului unde își exercită în mod obișnuit drepturile sale civile și politice

8. a) În alegerea judecătorilor, Statele Părți țin seama de necesitatea de a asigura, în componența Curții:

I) Reprezentarea principalelor sisteme juridice ale lumii;

II) O reprezentare geografică echitabilă;

III) O reprezentare echitabilă a bărbaților și a femeilor;

b) Statele Părți țin, de asemenea, seama de necesitatea de a asigura prezența judecătorilor specializați în anumite domenii, inclusiv problemele legate de violența împotriva femeilor și copiilor.

9. a) Sub rezerva alineatului b), judecătorii sunt aleși pentru un mandat de nouă ani și, sub rezerva alineatului c) și a articolului 37, paragraful 2, ei nu sunt realeși.

b) La prima alegere, un sfert din judecătorii aleși, desemnați prin tragere la sorți, sunt numiți pentru un mandat de trei ani; o treime din judecătorii aleși, desemnați prin tragere la sorți, sunt numiți pentru un mandat de șase ani, ceilalți judecători sunt numiți pentru un mandat de nouă ani.

c) Un judecător numit pentru un mandat de trei ani în aplicarea alineatului b) este reeligibil pentru un mandat complet.

10. Cu toate dispozițiile paragrafului 9, un judecător numit la o Cameră de primă instanță sau de apel, conform articolului 39, care a început să se ocupe în fața acestei Camere de o cauză în primă instanță sau în apel, rămâne în funcție până la închiderea acestei cauze.

Articolul 37

Posturi vacante

1. Se procedează prin alegeri pentru ocuparea posturilor devenite vacante, conform dispozițiilor articolului 36.

2. Un judecător ales pe un post devenit vacant încheie mandatul predecesorului său; dacă durata mandatului de terminat este inferioară sau egală cu trei ani, el este reeligibil pentru un mandat întreg conform articolului 36.

Articolul 38

Prezidența

1. Președintele și primul și al doilea Vicepreședinte sunt aleși cu majoritatea absolută a judecătorilor. Ei sunt aleși pentru trei ani sau până la expirarea mandatului lor de judecător dacă acesta se încheie înainte de trei ani. Ei sunt reeligibili o dată.

2. Primul Vicepreședinte înlocuiește pe Președinte atunci când acesta este împiedicat sau recuzat. Al doilea Vicepreședinte înlocuiește pe Președinte când acesta și Primul Vicepreședinte sunt ambii împiedicați sau recuzați.

3. Președintele, Primul Vicepreședinte și Al doilea Vicepreședinte compun Prezidența, care este însărcinată:

a) Cu buna administrare a Curții, cu excepția Biroului Procurorului, și

b) Cu alte funcții care îi sunt conferite conform prezentului Statut.

4. În exercitarea atribuțiilor prevăzute la paragraful 3, alineatul a), Prezidența acționează împreună cu Procurorul, al cărui acord îl solicită în toate problemele de interes comun.

Articolul 39

Camerele

1. Imediat ce este posibil după alegerea judecătorilor, Curtea se organizează în secții, potrivit prevederilor articolului 34, paragraful b). Secția apelurilor se compune din Președinte și alți patru judecători; Secția de primă instanță și Secția preliminară sunt compuse fiecare din șase judecători cel puțin. Numirea judecătorilor la secții se bazează pe natura funcțiilor încredințate fiecăreia dintre ele și pe competențele și experiența judecătorilor aleși la curte, în așa măsură încât fiecare secție să cuprindă proporția dorită de specialiști în drept penal și în procedura penală și de specialiști în dreptul internațional. Secția preliminară și secția de primă

instanță sunt, în principal, compuse din judecători având experiența proceselor penale.

2.a) Funcțiile judiciare ale Curții sunt exercitate în fiecare Secție a Camerelor.

b) I) Camera de apel este compusă din toți judecătorii Secției apelurilor;

II) Funcțiile Camerei de primă instanță sunt exercitate de trei judecători ai Secției de primă instanță;

III) Funcțiile Camerei preliminare sunt exercitate fie de trei judecători ai Secției preliminare, fie de un singur judecător de la această Secție, conform Regulamentului de procedură și de probe.

c) Nici o dispoziție a prezentului paragraf nu interzice constituirea simultană a mai mult de o cameră de primă instanță sau cameră preliminară, când activitatea Curții o cere.

3. a) Judecătorii numiți la Secția preliminară și la Secția de primă instanță funcționează pe o perioadă de trei ani; ei continuă să funcționeze peste acest termen, până la încheierea oricărei cauze care le-a fost încredințată în aceste secții.

b) Judecătorii numiți la Secția apelurilor funcționează în cadrul acesteia pe toată durata mandatului lor.

4. Judecătorii numiți la Secția apelurilor funcționează exclusiv în această Secție. Cu toate acestea, nici o dispoziție a prezentului articol nu interzice totuși numirea provizorie de judecători de la Secția de primă instanță la Secția preliminară, sau invers, dacă Prezidența apreciază că activitatea Curții o impune, înțelegându-se că un judecător care a participat la faza preliminară a unei cauze nu este în nici un caz autorizat să funcționeze la Camera de primă instanță sesizată cu această cauză.

Articolul 40

Independența judecătorilor

1. Judecătorii își exercită funcțiile în deplină independență.
2. Judecătorii nu exercită nici o activitate care ar putea fi incompatibilă cu funcțiile lor judiciare sau să pună la îndoială independența lor.
3. Judecătorii trebuie să-și exercite funcțiile cu normă completă la sediul Curții și nu trebuie să se ocupe cu nici o altă activitate cu caracter profesional.
4. Orice problemă pe care o ridică aplicarea paragrafelor 2 și 3 este hotărâtă cu majoritatea absolută a judecătorilor. Un judecător nu participă la luarea deciziei referitoare la o problemă care îl privește.

Articolul 41

Eliberarea și recuzarea judecătorilor

1. Președintele poate elibera un judecător, la cererea sa, din funcțiile ce îi sunt atribuite în baza prezentului Statut, conform Regulamentului de procedură și de probe.
2. a) Un judecător nu poate să participe la soluționarea nici unei cauze în care imparțialitatea sa ar putea în mod rezonabil să fie pusă la îndoială dintr-un motiv oarecare. Un judecător este recuzat într-o cauză conform prezentului paragraf, în special dacă el a intervenit mai înainte, sub orice titlu, în această cauză în fața Curții sau într-o cauză penală conexă la nivel național în care persoana care face obiectul anchetei sau al urmăririi era implicată. Un judecător poate, de asemenea, să fie recuzat din celelalte motive prevăzute de Regulamentul de procedură și de probe.
b) Procurorul sau persoana care face obiectul anchetei sau al urmăririi pot cere recuzarea unui judecător în baza prezentului paragraf.
c) Orice problemă referitoare la recuzarea unui judecător este hotărâtă de majoritatea absolută a judecătorilor. Judecătorul a cărui

recuzare se cere poate să-și prezinte observațiile asupra chestiunii, dar nu participă la luarea deciziei.

Articolul 42

Biroul Procurorului

1. Biroul Procurorului acționează independent ca organ distinct în cadrul Curții. El este însărcinat să primească comunicările și informațiile justificative în forma convenită privind crimele ce țin de competența Curții, să le examineze, să conducă anchetele și să susțină acuzarea în fața Curții. Membrii săi nu solicită și nici nu acceptă instrucțiuni de la nici o sursă exterioară.

2. Biroul este condus de Procuror. Acesta are autoritate deplină asupra gestiunii și administrației Biroului, inclusiv personalului, instalațiilor și altor resurse.

Procurorul este sprijinit de unul sau mai mulți procurori adjuncți, abilitați să procedeze la orice acte pe care prezentul Statut le cere Procurorului. Procurorul și procurorii adjuncți sunt de naționalități diferite. Ei își exercită funcțiile pe o durată completă.

3. Procurorul și procurorii adjuncți trebuie să se bucure de o înaltă considerație morală și să aibă o competență solidă și o mare experiență practică în materie de urmărire sau de proces penal. Ei trebuie să aibă o excelentă cunoaștere și o practică curentă în cel puțin una din limbile de lucru ale Curții.

4. Procurorul este ales prin vot secret de Adunarea Statelor Părți, cu majoritatea absolută a membrilor acesteia. Procurorii adjuncți sunt aleși în același mod pe o listă de candidați prezentată de Procuror. Procurorul prezintă trei candidați pentru ocuparea fiecărui post de procuror adjunct. Cu condiția să nu se fi stabilit un mandat mai scurt în momentul alegerii, Procurorul și procurorii adjuncți își exercită funcțiile pe o perioadă de nouă ani și nu pot fi realeși.

5. Nici Procurorul, nici procurorii adjuncți nu exercită o activitate riscând să fie incompatibilă cu funcțiile lor în materie de urmărire sau care să pună la îndoială independența lor. Ei nu se vor ocupa cu nici o altă activitate cu caracter profesional.

6. Prezidența poate elibera, la cerere, Procurorul sau procurorul adjunct din funcțiile sale într-o cauză determinată.

7. Nici Procurorul, nici procurorii adjuncți nu pot participa la soluționarea unei cauze în care imparțialitatea lor ar fi pusă, pe bună dreptate, la îndoială dintr-un motiv oarecare. Ei sunt recuzați într-o cauză, conform prezentului paragraf, dacă au intervenit anterior, sub orice titlu, în această cauză în fața Curții sau într-o cauză penală conexă la nivel național, în care persoana care face obiectul anchetei sau urmăririi era implicată.

8. Orice problemă referitoare la recuzarea Procurorului sau a unui procuror adjunct este hotărâtă de către Camera de apel.

a) Persoana care face obiectul anchetei sau urmăririi poate, în orice moment, să ceară recuzarea Procurorului sau a unui procuror adjunct, din motivele enunțate în prezentul articol.

b) Procurorul sau procurorul adjunct interesat poate să-și prezinte observațiile asupra chestiunii.

9. Procurorul numește consilieri care sunt specialiști în drept privind anumite chestiuni, mai ales cele ale violenței sexuale, violențele cu motivare sexuală și violență împotriva copiilor.

Articolul 43

Grefa

1. Grefa răspunde de aspectele nejudiciare ale administrației și serviciului Curții, fără prejudicierea funcțiilor și atribuțiilor Procurorului, definite la articolul 42.

2. Grefa este condusă de un Grefier, care este responsabilul principal al administrației Curții. Grefierul își exercită funcțiile sub autoritatea Președintelui Curții.

3. Grefierul și Grefierul adjunct trebuie să fie persoane de o înaltă moralitate și de o mare competență, având o excelentă cunoaștere și o practică curentă în cel puțin una din limbile de lucru ale Curții.

4. Judecătorii aleg Grefierul cu majoritatea absolută prin vot secret, ținând seama de eventualele recomandări ale Adunării Statelor Părți. Dacă este necesar, ei aleg în același mod un grefier adjunct la recomandarea Grefierului.

5. Grefierul este ales pe o perioadă de cinci ani, este reeligibil o dată și își exercită funcțiile pe o durată de timp completă. Grefierul adjunct este ales pe o perioadă de cinci ani sau pentru un mandat mai scurt, potrivit celor decise de majoritatea absolută a judecătorilor; el este chemat să-și exercite funcțiile potrivit cerințelor serviciului.

6. Grefierul înființează, în sânul Grefei, o diviziune de ajutor a victimelor și martorilor. Această diviziune este însărcinată, în consultare cu Biroul Procurorului, să sfătuiască și să ajute în orice mod potrivit martorii, victimele care se prezintă în fața Curții și celelalte persoane pe care depozitiile acestor martori pot să le facă să se confrunte cu un risc, precum și să prevadă măsurile și dispozițiile de luat pentru a le asigura protecția și securitatea. Personalul Diviziunii cuprinde specialiști în ajutorarea victimelor traumatismelor, în special a traumatismelor ca urmare a violențelor sexuale.

Articolul 44

Personalul

1. Procurorul și Grefierul numesc personalul calificat necesar în serviciile lor respective, inclusiv, în cazul Procurorului, anchetatorii.

2. Când recrutează personalul, Procurorul și Grefierul veghează să se asigure serviciile cu persoane posedând cele mai înalte calități de eficacitate, competență și de integritate, ținând seama, mutatis mutandis de criteriile menționate la articolul 36, paragraful 8.

3. Grefierul, în acord cu Prezidența și Procurorul, propune Statutul personalului, care cuprinde condițiile de numire, de remunerare și de încetare a funcțiilor. Statutul personalului este aprobat de Adunarea Statelor Părți.

4. Curtea poate, în circumstanțe excepționale, să folosească personalul pus la dispoziția sa cu titlu grațios de Statele Părți, organizațiile interguvernamentale și de organizațiile neguvernamentale pentru a ajuta orice organ al Curții în activitățile sale. Procurorul poate accepta un astfel de personal pentru Biroul Procurorului. Persoanele puse la dispoziție cu titlu grațios sunt funcționari conform directivelor care vor fi stabilite de Adunarea Statelor Părți.

Articolul 45

Angajament solemn

Înainte de preluarea funcțiilor prevăzute în prezentul Statut, judecătorii, Procurorul, procurorii adjuncți, Grefierul și Grefierul adjunct își iau în ședință publică, angajamentul solemn de a-și exercita atribuțiile în deplină imparțialitate și conștiință.

Articolul 46

Pierderea funcției

1. Un judecător, Procurorul, un procuror adjunct, Grefierul sau Grefierul adjunct pot fi înlăturați din funcțiile lor, prin decizia luată conform paragrafului 2, în cazul în care:

a) S-a stabilit că el a comis o greșeală mare sau o abatere gravă de la sarcinile care i-au fost impuse prin prezentul Statut, conform celor prevăzute în Regulamentul de procedură și de probe; sau

b) El se află în incapacitatea de a-și exercita funcțiile, așa cum sunt definite în prezentul Statut.

2. Decizia privind pierderea funcției unui judecător, Procuror sau a unui procuror adjunct, în aplicarea paragrafului 1, este luată de Adunarea Statelor Părți prin vot secret:

a) În cazul unui judecător, cu majoritatea de două treimi a Statelor Părți, la recomandarea adoptată de majoritatea de două treimi a celorlalți judecători;

b) În cazul Procurorului, cu majoritatea absolută a Statelor Părți;

c) În cazul procurorului adjunct, cu majoritatea absolută a Statelor Părți, cu recomandarea Procurorului.

3. Decizia privind pierderea funcției de Grefier sau de Grefier adjunct se ia cu majoritatea absolută a judecătorilor.

4. Un judecător, un procuror, un procuror adjunct, un grefier sau un grefier adjunct al cărui comportament sau aptitudine de a exercita funcțiile prevăzute în prezentul Statut sunt contestate în baza prezentului articol, are toată latitudinea pentru a prezenta și primi elemente de probă și pentru a-și prezenta argumentele conform Regulamentului de procedură și probe. El nu participă în alt mod la luarea de decizii.

Articolul 47

Sanțiuni disciplinare

Un judecător, un procuror, un procuror adjunct, un grefier sau un grefier adjunct care a comis o greșeală de o gravitate mai mică decât cele prevăzute în articolul 46, paragraful 1, se expune la sancțiunile disciplinare prevăzute de Regulamentul de procedură și de probe.

Articolul 48

Privilegii și imunități

1. Curtea se bucură pe teritoriul Statelor Părți de privilegiile și de imunitățile necesare îndeplinirii misiunii sale.

2. Judecătorii, Procurorul, procurorii adjuncți și Grefierul se bucură în exercițiul funcțiilor lor și în legătură cu aceste funcții de privilegiile și imunitățile acordate șefilor de misiuni diplomatice. După expirarea mandatului lor, ei continuă să se bucure de imunitatea de orice jurisdicție pentru cele vorbite, scrise sau actele care țin de exercițiul funcțiilor lor oficiale.

3. Grefierul adjunct, personalul Biroului Procurorului și personalul Grefei se bucură de privilegiile, imunitățile și facilitățile necesare exercitării funcțiilor lor, conform acordului asupra privilegiilor și imunităților Curții.

4. Avocații, experții, martorii și celelalte persoane a căror prezență este cerută la sediul Curții, beneficiază de tratamentul necesar bunei funcționări a Curții, conform acordului asupra privilegiilor și imunităților Curții.

5. Privilegiile și imunitățile pot fi ridicate:

a) În cazul judecătorului sau Procurorului, prin decizia luată cu majoritatea absolută a judecătorilor;

b) În cazul Grefierului, de Președinte;

c) În cazul procurorilor adjuncți și al personalului Biroului Procurorului, de Procuror;

d) În cazul Grefierului adjunct și al personalului Grefei, de Grefier.

Articolul 49

Salarii, indemnizații și rambursarea de cheltuieli

Judecătorii, Procurorul, procurorii adjuncți, Grefierul și Grefierul adjunct primesc salariile, indemnizațiile și rambursarea cheltuielilor hotărâte de Adunarea Statelor Părți. Aceste salarii și indemnizații nu sunt reduse în cursul mandatului.

Articolul 50

Limbi oficiale și limbi de lucru

1. Limbile oficiale ale Curții sunt engleza, araba, chineza, spaniola, franceza și rusa. Hotărârile Curții, precum și celelalte decizii prin care sunt reglementate chestiuni de fond ce îi sunt supuse sunt publicate în limbile oficiale. Prezidența determină, ținând seama de criteriile stabilite de Regulamentul de procedură și de probe, care decizii pot fi considerate în scopurile prezentului paragraf că reglementează chestiuni de fond.

2. Limbile de lucru ale Curții sunt engleza și franceza. Regulamentul de procedură și de probe definește cazurile în care alte limbi oficiale pot fi folosite ca limbi de lucru.

3. La cererea unei părți la o procedură sau a unui Stat autorizat să intervină într-o procedură, Curtea autorizează folosirea de către această parte sau de acest stat a unei alte limbi decât engleza și franceza, dacă ea consideră aceasta ca fiind justificat.

Articolul 51

Regulamentul de procedură și de probe

1. Regulamentul de procedură și de probe intră în vigoare la adoptarea sa de către Adunarea Statelor Părți cu majoritatea de două treimi a membrilor săi.

2. Amendamentele la Regulamentul de procedură și de probe pot fi propuse de:

- a) Oricare Stat Parte;
- b) Judecătorii care acționează cu majoritate absolută;
- c) Procurorul.

Aceste amendamente intră în vigoare la adoptarea lor cu majoritate de două treimi a membrilor Adunării Statelor Părți.

3. După adoptarea Regulamentului de procedură și de probe, în cazurile urgente în care situația specială prezentată în fața Curții nu este

prevăzută în Regulament, judecătorii pot, cu majoritatea de două treimi, să stabilească reguli provizorii care să se aplice până când Adunarea Statelor Părți, la reuniunea ordinară sau extraordinară următoare, le adoptă, le modifică sau le respinge.

4. Regulamentul de procedură și de probe, amendamentele ce-l privesc și regulile provizorii sunt conforme cu dispozițiile prezentului Statut. Amendamentele la Regulamentul de procedură și de probe, precum și regulile provizorii nu se aplică retroactiv în prejudiciul persoanei care face obiectul unei anchete, urmăriri sau a unei condamnări.

5. În caz de conflict între Statut și Regulamentul de procedură și de probe, Statutul prevalează.

Articolul 52

Regulamentul Curții

1. Judecătorii adoptă, cu majoritatea absolută, conform prezentului Statut și Regulamentului de procedură și probe, regulamentul necesar funcționării zilnice a Curții.

2. Procurorul și Grefierul sunt consultați la elaborarea Regulamentului Curții și al oricărui amendament referitor la acesta.

3. Regulamentul Curții și orice amendament referitor la acesta au efect de la adoptare, dacă judecătorii nu decid altfel. Ele sunt comunicate imediat după adoptarea lor Statelor Părți, spre examinare. Ele rămân în vigoare dacă majoritatea Statelor Părți nu fac obiecții în șase luni.

CAPITOLUL V. ANCHETA ȘI URMĂRIRI

Articolul 53

Deschiderea unei anchete

1. Procurorul, după ce a evaluat informațiile ce i s-au adus la cunoștință, deschide o anchetă, în afara cazului în care conchide că nu există o bază rezonabilă pentru urmărire, în baza prezentului Statut.

Pentru a lua decizia, Procurorul examinează

a) Dacă informațiile aflate la dispoziția sa oferă motive să se creadă că o crimă ce ține de competența Curții a fost sau este pe cale să fie comisă;

b) Dacă afacerea este sau ar fi admisibilă ținând seama de articolul 17;

c) Dacă există motive serioase de a gândi că, ținând seama de gravitatea crimei și de interesele victimelor, ancheta nu ar servi intereselor justiției.

Dacă conchide că nu există motive serioase pentru urmărire și dacă această concluzie se bazează exclusiv pe considerentele prevăzute la alineatul c), Procurorul informează despre aceasta Camera preliminară.

2. Dacă, după anchetă, Procurorul conchide că nu există motive suficiente pentru începerea urmăririi:

a) Pentru că nu există o bază suficientă, în drept sau în fapt, pentru a cere un mandat de arestare sau o citație de prezentare în aplicarea articolului 58;

b) Pentru că afacerea este inadmisibilă față de articolul 17; sau

c) Pentru că urmărirea sa nu ar servi intereselor justiției, ținând cont de toate circumstanțele, inclusiv gravitatea crimei, interesele victimelor, vârsta sau deficiența autorului prezumat și rolul său în crima invocată; .

El informează asupra concluziei sale și considerentelor care au motivat-o Camera preliminară și statul care i-a deferit situația, conform articolului 14 sau Consiliul de Securitate, dacă este vorba de o situație prevăzută în articolul 13, paragraful b).

3. a) La cererea statului care a deferit situația, conform articolului 14 sau Consiliului de Securitate, dacă este vorba de o situație prevăzută la articolul 13, paragraful b), Camera preliminară poate examina decizia de

neurmărire luată de Procuror în baza paragrafelor 1 sau 2 și să ceară Procurorului să o reconsidere.

b) Mai mult, Camera preliminară poate, din proprie inițiativă, să examineze decizia Procurorului de neurmărire dacă această decizie se bazează exclusiv pe considerațiile prevăzute la paragraful 1, alineatul c) și la paragraful 2 din alineatul c). Într-un asemenea caz, decizia Procurorului nu are efect decât dacă ea este confirmată de Camera de primă instanță.

4. Procurorul poate, în orice moment, să reconsidere decizia sa de a deschide sau nu o anchetă sau de a angaja sau nu urmăririi în lumina faptelor sau a informațiilor noi.

Articolul 54

Obligații și competente ale Procurorului

în materie de anchete

1. Procurorul:

a) Pentru stabilirea adevărului, extinde ancheta la toate faptele și elementele de probă care pot fi utile pentru a determina dacă există răspundere penală, ținând seama de prezentul Statut și, făcând aceasta, anchetează atât în scopul culpabilizării, cât și al dezincriminării.

b) Ia măsuri corespunzătoare spre a asigura eficacitatea anchetelor și urmăririlor vizând crimele ce țin de competența Curții. Făcând aceasta, el ține seama de interesele și situația personală a victimelor și martorilor, inclusiv vârsta, sexul și starea lor de sănătate; el ține, de asemenea, seama de natura crimei, în special când aceasta conține violențe sexuale, violențe cu motivare sexuală în sensul articolului 7, paragraful 3, sau violențe împotriva copiilor; și

c) Respectă pe deplin drepturile persoanelor menționate în prezentul Statut.

2. Procurorul poate ancheta pe teritoriul unui stat:

- a) Conform dispozițiilor capitolului IX sau
- b) Cu autorizarea Camerei preliminare în baza articolului 57, paragraful 3, alineatul d).

3. Procurorul poate:

- a) Să strângă și să examineze elementele de probă;
- b) Să convoace și să interogheze persoana care face obiectul unei anchete, victime și martori;
- c) Să ceară cooperarea oricărui stat sau organizații sau dispozitiv guvernamental, conform competențelor lor sau mandatului lor respectiv;
- d) Să încheie orice aranjamente sau acorduri care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului Statut și care pot fi necesare pentru facilitarea cooperării unui stat, a unei organizații interguvernamentale sau a unei persoane;
- e) Să se angajeze să nu divulge în nici un stadiu al procedurii documentele sau informațiile pe care le-a obținut, în afară de cazul când ele rămân confidențiale și nu servesc decât obținerii unor noi elemente de probă, cu excepția cazului în care informatorul nu consimte la divulgarea lor; și
- f) Să ia sau să ceară să fie luate măsuri care să asigure confidențialitatea informațiilor culese, protecția persoanelor sau asigurarea elementelor de probă.

Articolul 55

Drepturi ale persoanelor în cadrul unei anchete

1. Într-o anchetă deschisă în baza prezentului Statut, o persoană:
 - a) Nu este obligată să mărturisească împotriva sa, nici să se recunoască vinovată;
 - b) Nu este supusă la nici o formă de coerciție, constrângere sau amenințare, nici la tortură, nici la vreo altă formă de suferință, sau tratament cu cruzime, inuman sau degradant;

c) Beneficiază gratuit, dacă nu este interogată într-o limbă pe care o înțelege și o vorbește perfect, de ajutorul unui interpret competent și de toate traduceri pe care le fac necesare cerințele echității; și

d) Nu poate fi arestată sau deținută arbitrar; ea nu poate fi privată de libertatea sa dacă aceasta nu are loc pentru motivul și potrivit procedurii prevăzute în Statut.

2. Când există motive să se creadă că o persoană a comis o crimă ce ține de competența Curții și că această persoană trebuie să fie interogată fie de Procuror, fie de autoritățile naționale în baza unei cereri făcute, conform Capitolului IX al prezentului Statut, această persoană are în plus drepturile următoare, asupra cărora este informată înainte de a fi interogată:

a) Să fie informată, înainte de a fi interogată, că există motive să se creadă că ea a comis o crimă ce ține de competența Curții;

b) Să păstreze tăcerea, fără ca această tăcere să fie luată în considerare, fie pentru determinarea culpabilității sau a nevinovăției sale;

c) Să fie asistată de un apărător la alegerea sa sau, dacă nu are, de un apărător din oficiu de fiecare dată când interesele justiției o cer, fără a trebui, în acest caz, să verse o remunerație, dacă nu are mijloace;

d) Să fie interogată în prezența consilierului său, dacă ea nu a renunțat la dreptul de a fi asistată de un consilier.

Articolul 56

Rolul Camerei preliminare în cazul în care ocazia obținerii de informații nu se va mai prezenta

1. a) Când Procurorul consideră că o anchetă oferă ocazia, care nu se va mai prezenta în continuare, de a dobândi o mărturie sau o depoziție sau de a examina, culege sau verifica elemente de probă în scopurile procesului, el avizează despre aceasta Camera preliminară.

b) Camera preliminară poate, atunci, la cererea Procurorului, să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura eficacitatea și integritatea procedurii și în special, să protejeze drepturile apărării;

c) Cu excepția ordonanței contrare a Camerei preliminare, Procurorul informează, de asemenea, despre circumstanța prevăzută în alineatul a) persoana care a fost arestată sau s-a prezentat pe baza citației emise în cadrul anchetei, cu scopul ca această persoană să poată fi ascultată.

2. Măsurile prevăzute la paragraful 1, alineatul b), pot consta:

a) Să facă recomandări sau să dea ordonanță privind calea de urmat;

b) Să ordone încheierea unui proces-verbal asupra procedurii;

c) Să numească un expert;

d) Să autorizeze avocatul unei persoane care a fost arestată sau s-a înfățișat la Curte pe baza citației, să participe la procedură sau, când arestarea sau înfățișarea nu a avut încă loc sau avocatul nu a fost încă ales, să desemneze un avocat care va reprezenta interesele apărării;

e) Să însărcineze pe unul dintre membrii săi sau, în caz de nevoie, pe unul dintre judecătorii disponibili ai Curții, să facă recomandări sau să dea ordonanțe, la discreția sa, privind strângerea sau păstrarea elementelor de probă sau interogatoriile;

f) Să ia orice alte măsuri necesare pentru culegerea sau păstrarea elementelor de probă;

3. a) Când Procurorul nu a solicitat măsurile prevăzute în prezentul articol, dar Camera preliminară este de părere că aceste măsuri sunt necesare pentru păstrarea elementelor de probă pe care le apreciază esențiale pentru apărarea în cursul procesului, ea consultă Procurorul pentru a afla dacă acesta avea motive întemeiate să nu ceară luarea măsurilor în cauză. Dacă, după consultare, Camera conchide că faptul de

a nu fi cerute aceste măsuri nu este justificat, ea poate lua măsuri din proprie inițiativă.

b) Procurorul poate face apel împotriva deciziei Camerei preliminare de a acționa din proprie inițiativă în baza prezentului paragraf. Acest apel este examinat după o procedură accelerată.

4. Admisibilitatea elementelor de probă păstrate sau strânse în scopurile procesului în aplicarea prezentului articol sau înregistrarea acestor elemente de probă este reglementată de articolul 69, valoarea lor fiind cea pe care le-o dă Camera de primă instanță.

Articolul 57

Funcțiile și competențele Camerei preliminare

1. Dacă prezentul Statut nu dispune altfel, Camera preliminară își exercită funcțiile conform dispozițiilor prezentului articol.

2. a) Deciziile date de Camera preliminară, în baza articolelor 15, 18, 19, 54 paragraful 2, 61 paragraful 7 și 72 sunt luate cu majoritatea judecătorilor care o compun;

b) În toate celelalte cazuri, un singur judecător al Camerei preliminare poate exercita funcțiile prevăzute în prezentul Statut, în afara unei dispoziții contrare a Regulamentului de procedură și de probe sau deciziei contrare a Camerei preliminare luate cu majoritate.

3. Independent de alte funcții care îi sunt conferite în virtutea prezentului Statut, Camera preliminară poate:

a) La cererea Procurorului, să dea ordonanțe și să elibereze mandatele care pot fi necesare în scopurile unei anchete;

b) La cererea unei persoane care a fost arestată sau s-a înfățișat pe baza citației, conform articolului 58, să dea orice ordonanță, mai ales în ce privește măsurile prevăzute la articolul 56 sau să solicite orice concurs, conform Capitolului IX, care pot fi necesare pentru ajutarea persoanei să-și pregătească apărarea;

c) În caz de nevoie, să asigure protecția și respectarea vieții private a victimelor și martorilor, păstrarea probelor, protecția persoanelor care au fost arestate ori s-au înfățișat pe baza citației, precum și protejarea informațiilor legate de securitatea națională;

d) Să autorizeze Procurorul să ia anumite măsuri de anchetă pe teritoriul unui Stat Parte fără să-și asigure cooperarea acestui stat, conform Capitolului IX dacă, ținând seama în măsura posibilităților, de vederile acestui stat, ea a stabilit că în speță acesta este vădit incapabil să dea urmare unei cereri de cooperare pentru că nici o autoritate sau componentă competentă a aparatului său judiciar național nu este disponibil să dea curs unei cereri de cooperare conform Capitolului IX;

e) Când un mandat de arestare sau o citație de înfățișare a fost eliberată în baza articolului 58, să solicite cooperarea statelor în baza articolului 93, paragraful 1, alineatul j), ținând seama în mod cuvenit de forța elementelor de probă și de drepturile părților în cauză, după cum se prevede în prezentul Statut și în Regulamentul de procedură și de probe, pentru a lua măsurile conservatorii în scopurile confiscării, în special în interesul superior al victimelor.

Articolul 58

Eliberarea de către Camera preliminară a unui mandat de arestare sau a unei citații pentru înfățișare

1. În orice moment, după deschiderea unei anchete, Camera preliminară eliberează, la cererea Procurorului, un mandat de arestare împotriva unei persoane dacă, după examinarea cererii și a elementelor de probă sau a altor informații furnizate de procuror, ea este convinsă:

a) Că există motive întemeiate să se creadă că această persoană a comis o crimă ce ține de competența Curții; și

b) Că arestarea acestei persoane este necesară pentru a garanta:

I. Că persoana se va înfățișa;

II. Că ea nu va face obstacol anchetei sau procedurii în fața Curții, nici nu-i va compromite desfășurarea; sau

III. În caz de nevoie, că ea nu va urmări executarea crimei despre care este vorba sau a unei crime conex ce ține de competența Curții și care s-a produs în aceleași circumstanțe.

2. Cererea Procurorului conține următoarele elemente:

a) Numele persoanei vizate și orice alte elemente utile pentru identificare;

b) O referire precisă la crima ce ține de competența Curții, pe care persoana este bănuită a o fi comis;

c) Expunerea succintă a faptelor invocate că ar constitui această crimă;

d) O situație a elementelor de probă și a oricăror alte informații care dau motive întemeiate să se creadă că persoana a comis această crimă; și

e) Considerentele pentru care Procurorul apreciază că este necesar să procedeze la arestarea acestei persoane.

3. Mandatul de arestare conține elementele următoare:

a) Numele persoanei vizate și orice alte elemente utile de identificare;

b) O referire precisă la crima ce ține de competența Curții, care justifică arestarea; și

c) Expunerea succintă a faptelor invocate ca reprezentând această crimă.

4. Mandatul de arestare rămâne în vigoare atâta vreme cât Curtea nu a decis altfel.

5. Pe baza mandatului de arestare, Curtea poate să ceară punerea în detenție provizorie sau arestarea și predarea persoanei conform Capitolului IX.

6. Procurorul poate cere Camerei preliminare să modifice mandatul de arestare, recalificând crimele care sunt vizate în acesta sau adăugându-i crime noi. Camera preliminară modifică mandatul de arestare dacă are motive întemeiate să creadă că persoana a comis crimele recalificate sau crimele noi.

7. Procurorul poate cere Camerei preliminare să emită o citație de înfățișare în locul mandatului de arestare. Dacă Camera preliminară este convinsă că există motive întemeiate de a crede că persoana a comis crima care îi este imputată și că o citație de înfățișare este suficientă pentru a garanta că ea se va prezenta în fața Curții, ea emite o citație cu sau fără condiții restrictive de libertate (altele decât detenția) dacă legislația națională prevede aceasta. Citația conține elementele următoare:

- a) Numele persoanei vizate și orice alte elemente de identificare;
- b) Data înfățișării;
- c) O referire precisă la crima ce ține de competența Curții pe care persoana se bănuiește că a comis-o; și
- d) Expunere succintă a faptelor invocate că ar constitui această crimă.

Citația este notificată persoanei vizate.

Articolul 59

Procedura de arestare în statul de detenție

1. Statul Parte care a primit o cerere de arestare provizorie sau de arestare și de predare ia imediat măsuri pentru a face să fie arestată persoana de care este vorba, conform legislației și dispozițiilor capitolului IX al prezentului Statut.

2. Orice persoană arestată este deferită fără întârziere autorității judiciare competente a statului de detenție care verifică, conform legislației acestui stat :
 - a) Că mandatul vizează chiar această persoană;
 - b) Că aceasta a fost arestată conform unei proceduri regulate; și
 - c) Că drepturile sale au fost respectate.
3. Persoana arestată are dreptul să ceară autorității competente a statului de detenție punerea în libertate provizorie în așteptarea predării sale.
4. Când se pronunță asupra acestei cereri, autoritatea competentă a statului de detenție examinează dacă, ținând seama de gravitatea crimelor invocate, urgența și circumstanțele excepționale, se justifică punerea în libertate provizorie și dacă garanțiile dorite asigură că Statul de detenție poate să se achite de obligația sa de a preda persoana Curții. Autoritatea competentă a Statului de detenție nu poate examina dacă mandatul de arestare a fost eliberat în mod regulamentar față de articolul 58, paragraful 1, alineatele a) și b).
5. Camera preliminară este avizată asupra oricărei cereri de punere în libertate provizorie și face recomandări autorității competente a Statului de detenție. Înainte de pronunțarea deciziei, aceasta ia pe deplin în considerare aceste recomandări, inclusiv cele care se referă la măsurile corespunzătoare pentru împiedecarea evadării persoanei.
6. Dacă punerea în libertate provizorie este acordată, Camera preliminară poate cere rapoarte periodice asupra regimului libertății provizorii.
7. Odată ordonată predarea de către Statul de detenție, persoana este predată Curții cât mai curând posibil.

Articolul 60

Procedura inițială în fața Curții

1. După ce persoana a fost predată Curții sau după înfățișarea ei în fața acesteia, voluntar sau prin citare, Camera preliminară verifică faptul că ea a fost informată asupra crimelor ce-i sunt imputate și drepturilor ce-i sunt recunoscute de prezentul Statut, inclusiv dreptul de a cere punerea sa în libertate provizorie așteptând să fie judecată.
2. Persoana vizată de mandatul de arestare poate cere punerea sa în libertate provizorie așteptând să fie judecată. Dacă Camera preliminară este convinsă că sunt întrunite condițiile enunțate la articolul 58, paragraful 1, persoana este menținută în detenție. Dacă nu, Camera preliminară o pune în libertate, cu sau fără condiții.
3. Camera preliminară reexaminează periodic decizia sa de punere în libertate sau menținerea în detenție. Ea poate să facă aceasta în orice moment la cererea Procurorului sau a persoanei interesate. Ea poate atunci să-și modifice decizia privind detenția, punerea în libertate sau condițiile acesteia, dacă este convinsă că evoluția faptelor o justifică.
4. Camera preliminară se asigură că detenția înaintea procesului nu se prelungește în mod excesiv din cauza unei întârzieri nejustificate imputabile Procurorului. Dacă o asemenea întârziere se produce, Camera examinează posibilitatea de a-l pune pe interesat în libertate, cu sau fără condiții.
5. Dacă este necesar, Camera preliminară eliberează un mandat de arestare pentru a garanta înfățișarea persoanei care a fost pusă în libertate.

Articolul 61

Confirmarea învinuirilor înaintea procesului

1. Sub rezerva paragrafului 2, într-un termen rezonabil după predarea persoanei Curții sau înfățișarea sa voluntară, Camera preliminară ține o audiență pentru a confirma învinuirile pe care Procurorul înțelege să se

bazeze pentru a cere trimiterea în judecată. Audiența se desfășoară în prezența Procurorului și a persoanei care face obiectul anchetei sau a urmăririi, precum și a consilierului acesteia.

2. Camera preliminară poate, la cererea Procurorului sau din proprie inițiativă, să țină o audiență în absența persoanei interesate pentru a confirma învinuirile pe care Procurorul înțelege să se bazeze pentru a cere trimiterea în judecată când persoana :

a) A renunțat la dreptul său de a fi prezentă; sau

b) A fugit sau este de negăsit și tot ce a fost rezonabil posibil a fost făcut pentru a garanta înfățișarea sa și a o informa asupra învinuirilor care i se aduc și despre ținerea unei audiențe viitoare pentru confirmarea acestor învinuiri.

În aceste cazuri, persoana este reprezentată de un consilier când Camera preliminară consideră că această măsură servește interesele justiției.

3. Într-un termen rezonabil înaintea audienței, persoana :

a) Primește notificarea scrisă asupra învinuirilor pe care Procurorul înțelege să se bazeze pentru a cere trimiterea în judecată; și

b) Este informată asupra elementelor de probă pe care Procurorul înțelege să se bazeze la audiență.

Camera preliminară poate da ordonanțe privind divulgarea informațiilor în scopurile audienței.

4. Înainte de audiență, Procurorul poate continua ancheta și poate modifica sau retrage învinuiri. Persoana vizată primește notificare asupra oricărui amendament sau retrageri de învinuiri într-un termen rezonabil înainte de audiență. În caz de retragere de învinuiri, Procurorul informează Camera preliminară despre motivele acestei retrageri.

5. La audiență, Procurorul justifică fiecare dintre învinuiri cu elemente de probă suficiente pentru a stabili existența unor motive

serioase de a crede că persoana a comis crima care îi este imputată. El se poate baza pe elemente de probă sub formă de documente sau de rezumate și nu este ținut de a face să se înfățișeze martorii care trebuie să fie audiați la proces.

6. La audiență, persoana poate :

- a) Să conteste învinuirile;
- b) Să conteste elementele de probă produse de Procuror; și
- c) Să prezinte elemente de probă.

7. La terminarea audienței, Camera preliminară stabilește dacă există probe suficiente care să dea motive serioase să se creadă că persoana a comis fiecare din crimele care îi sunt imputate. Potrivit celor stabilite, Camera preliminară :

a) Confirmă învinuirile pentru care ea a conchis că existau probe suficiente; și trimite persoana în fața Camerei de primă instanță pentru a fi judecată pe baza învinuirilor confirmate;

b) Nu confirmă învinuirile pentru care ea a conchis că nu există probe suficiente;

c) Amână audiența și cere Procurorului să aibă în vedere :

i) Să aducă elemente de probă suplimentare sau să procedeze la noi anchete referitoare la o învinuire deosebită; sau

ii) Să modifice o învinuire dacă elementele de probă produse par să stabilească comiterea unei crime diferite care ține de competența Curții.

8. Când Camera preliminară nu confirmă o învinuire nu se interzice Procurorului să ceară ulterior confirmarea acestei învinuiri dacă el își justifică cererea cu elemente de probă suplimentare.

9. După confirmarea învinuirilor și înainte ca procesul să înceapă, Procurorul poate modifica învinuirile cu autorizarea Camerei preliminare și după ce acuzatul a fost avizat despre aceasta. Dacă Procurorul înțelege să adauge învinuiri suplimentare sau să substituie învinuirile aduse cu

învinuiri mai grave, o audiență trebuie să se țină conform prezentului articol pentru confirmarea învinuirilor noi. După deschiderea procesului, Procurorul poate retrage învinuirile cu autorizarea Camerei preliminare.

10. Orice mandat deja eliberat încetează să aibă efect în raport cu orice învinuire neconfirmată de Camera preliminară sau retrasă de procuror.

11. După confirmarea învinuirilor conform prezentului articol, Prezidența constituie o Cameră de primă instanță care, sub rezerva articolului 64, paragraful 8, conduce faza următoare a procedurii și poate îndeplini în acest scop orice funcție a Camerei preliminare utilă în speță.

CAPITOLUL VI. PROCESUL

Articolul 62

Locul procesului

Dacă nu s-a decis altfel, procesul se ține la sediul Curții.

Articolul 63

Prezența acuzatului

1. Acuzatul asistă la procesul său.
2. Dacă acuzatul, prezent în fața Curții, tulbură continuu desfășurarea procesului, Camera de primă instanță poate ordona expulzarea sa din sala de audiență și face în așa fel încât el să urmărească procesul și să dă instrucțiuni consilierului său din exteriorul sălii, la nevoie cu ajutorul mijloacelor tehnice de comunicație. Asemenea măsuri nu sunt luate decât în circumstanțe excepționale, când alte soluții rezonabile s-au dovedit zadarnice și numai pentru durata strict necesară.

Articolul 64

Funcțiile și competențele Camerei de primă instanță

1. Funcțiile și competențele Camerei de primă instanță enunțate în prezentul articol sunt exercitate conform Statutului și Regulamentului de procedură și de probe.
2. Camera de primă instanță veghează ca procesul să fie condus în mod echitabil și cu diligență, cu respectarea deplină a drepturilor acuzatului și ținând pe deplin seama de necesitatea de a asigura protecția victimelor și martorilor.
3. Când cauza este trimisă spre judecare, conform prezentului Statut, Camera de primă instanță căruia i-a fost atribuită :
 - a) Consultă părțile și adoptă toate procedurile utile conducerii echitabile și diligente a instanței;
 - b) Determină limba sau limbile procesului; și
 - c) Sub rezerva celorlalte dispoziții aplicabile din prezentul Statut, asigură divulgarea de documente sau de informații încă nedivulgate, suficient de devreme înaintea deschiderii procesului pentru a permite o pregătire suficientă a acestuia.
4. Camera de primă instanță poate, dacă aceasta este necesar, pentru a-i asigura funcționarea eficace și echitabilă, să supună chestiunile preliminare Camerei preliminare sau, la nevoie, unui alt judecător disponibil al acesteia.
5. Camera de primă instanță poate, notificând aceasta părților, să ordone joncțiunea sau disjungerea, după caz, a învinuirilor aduse împotriva mai multor acuzați.
6. În exercitarea funcțiilor sale înainte sau în timpul procesului, Camera de primă instanță poate, dacă este necesar :

a) Să-și asume toate funcțiile Camerei preliminare prevăzute la articolul 61, paragraful 11;

b) Să ordone înfățișarea martorilor și audierea lor, precum și prezentarea de documente și de alte elemente de probă, obținând la nevoie ajutorul statelor conform dispozițiilor prezentului Statut;

c) Să asigure protecția informațiilor confidențiale;

d) Să ordone producerea de elemente de probă completând pe cele care au fost strânse înaintea procesului sau prezentate la proces de părți;

e) Să asigure protecția acuzatului, martorilor și victimelor;

f) Să statueze asupra oricărei alte chestiuni pertinente.

7. Procesul este public. Cu toate acestea, Camera de primă instanță poate, pe baza circumstanțelor deosebite, să pronunțe ședință închisă pentru unele audiențe în scopurile enunțate la articolul 68 sau în vederea protejării informațiilor confidențiale sau sensibile date în depoziții.

8. a) La deschiderea procesului, Camera de primă instanță face să se dea citire acuzatului asupra învinuirilor prealabile confirmate de Camera preliminară. Camera de primă instanță se asigură că acuzatul înțelege natura învinuirilor. Ea dă acuzatului posibilitatea să pledeze ca vinovat, potrivit celor prevăzute la articolul 65, sau de a pleda nevinovat.

b) La proces, Președintele poate da instrucțiuni pentru conducerea dezbaterilor, mai ales să fie conduse în mod echitabil și imparțial. Sub rezerva instrucțiunilor eventuale ale Președintelui, părțile pot să producă elemente de probă conform dispozițiilor prezentului Statut.

9. Camera de primă instanță poate, mai ales la cererea unei părți sau din oficiu :

a) Să statueze asupra admisibilității sau pertinentei probelor;

b) Să ia orice măsură necesară pentru a asigura ordinea audienței.

10. Camera de primă instanță veghează ca Grefierul să dreseze și să conserve un proces-verbal integral al procesului relatând cu fidelitate dezbaterile.

Articolul 65

Procedura în caz de mărturisire a vinovăției

1. Când acuzatul își recunoaște vinovăția, după cum prevede articolul 64, paragraful 8, alineatul a), Camera de primă instanță stabilește :

a) Dacă acuzatul înțelege natura și consecințele mărturisirii vinovăției sale;

b) Dacă mărturisirea vinovăției a fost voluntară după o consultare suficientă cu apărătorul acuzatului, și

c) Dacă mărturisirea vinovăției este justificată de faptele cauzei, așa cum rezultă :

i) Din învinuirile prezentate de Procuror și admise de acuzat;

ii) Din orice piesă prezentată de Procuror care însoțește învinuirile și pe care acuzatul le acceptă; și

iii) Din orice alte elemente de probă, cum sunt martorii, prezentate de Procuror sau de acuzat.

2. Dacă Camera de primă instanță este convinsă că sunt reunite condițiile prevăzute la paragraful 1, ea consideră că mărturisirea vinovăției însoțită de toate probele complementare prezentate, stabilește toate elementele constitutive ale crimei vizate și ea poate să recunoască acuzatul vinovat pentru această crimă.

3. Dacă Camera de primă instanță nu este convinsă că sunt reunite condițiile prevăzute la paragraful 1, ea consideră că nu există mărturisire de vinovăție, caz în care ordonă ca procesul să fie continuat potrivit procedurii normale prevăzute de prezentul Statut și poate trimite cauza unei alte Camere de primă instanță.

4. Dacă Camera de primă instanță este convinsă că o prezentare mai completă a faptelor cauzei ar fi în interesul justiției, îndeosebi în interesul victimelor, ea poate :

a) Să ceară Procurorului să prezinte elemente de probă suplimentare inclusiv depoziții de martori; sau

b) Să ordone ca procesul să se continue după procedurile normale prevăzute de prezentul Statut, caz în care ea consideră că nu există mărturisire de vinovăție și trimite cauza unei alte camere de primă instanță.

5. Consultările între Procuror și apărare referitoare la modificarea capetelor de acuzare, mărturisirea de vinovăție sau pedeapsa de pronunțat nu angajează Curtea.

Articolul 66

Prezumția de nevinovăție

1. Oricare persoană este prezumată nevinovată până când vinovăția sa a fost stabilită în fața Curții, conform dreptului aplicabil.
2. Procurorului îi incumbă sarcina de a dovedi vinovăția acuzatului.
3. Pentru a condamna acuzatul, Curtea trebuie să fie convinsă de vinovăția sa dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Articolul 67

Drepturile acuzatului

1. La examinarea învinuirilor ce i se aduc, acuzatul are dreptul ca, ținând seama de dispozițiile prezentului Statut, cauza lui să fie prezentată public, echitabil și imparțial. El are dreptul, în deplină egalitate, cel puțin la garanțiile următoare :

a) Să fie informat în termenul cel mai scurt și în mod detaliat asupra motivelor și conținutului învinuirilor într-o limbă pe care el o înțelege și o vorbește bine;

b) Să dispună de timpul și de facilitățile necesare pentru pregătirea apărării sale și să comunice liber și confidențial cu consilierul ales de el;

c) Să fie judecat fără întârziere excesivă;

d) Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 2 al articolului 63, să asiste la procesul său, să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător la alegerea sa; dacă nu are apărător, să fie informat despre dreptul de a avea unul și, de fiecare dată când interesul justiției o cere, să i se atribuie din oficiu un apărător de către Curte, fără cheltuieli, dacă nu are mijloace să-l remunereze;

e) Să interogheze sau să facă să fie interogați martorii acuzării și să obțină înfățișarea și interogarea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării. Acuzatul are de asemenea dreptul să-și susțină mijloacele de apărare și să prezinte alte elemente de probă admisibile în baza prezentului Statut;

f) Să fie asistat gratuit de un interpret competent și să beneficieze de traducerile necesare pentru satisfacerea cerințelor echității, dacă limba folosită la una din audiențele Curții sau în documentele care îi sunt prezentate nu este o limbă pe care el o înțelege perfect și o vorbește;

g) Să nu fie forțat să mărturisească împotriva sa sau să-și mărturisească vinovăția și să păstreze tăcerea, fără ca această tăcere să fie luată în considerare pentru determinarea vinovăției sau nevinovăției sale;

h) Să facă, fără prestare de jurământ, o declarație scrisă sau orală pentru apărarea sa; și

i) Să nu i se impună răsturnarea sarcinii probei, nici sarcina respingerii.

2. În afară de celelalte comunicări prevăzute de prezentul Statut, Procurorul comunică apărării din momentul când aceasta este posibil, elementele de probă în posesia sa ori la dispoziția sa despre care el apreciază că îl disculpă pe acuzat sau tind să-l disculpe sau să atenueze

vinovăția sa, sau sunt de natură să afecteze credibilitatea elementelor de probă de învinuire. În caz de îndoială în ce privește aplicarea prezentului paragraf, Curtea decide.

Articolul 68

Protectia și participarea la proces a victimelor și martorilor

1. Curtea ia măsurile corespunzătoare pentru a proteja securitatea, bunăstarea fizică și psihologică, demnitatea și respectarea vieții particulare a victimelor și martorilor. Făcând aceasta, ea ține seama de toți factorii relevanți, mai ales vârsta, sexul cum este definit la articolul 2, paragraful 3 sau starea sănătății, precum și natura crimei, îndeosebi dar nu în mod exclusiv, când aceasta este însoțită de violențe cu caracter sexual, de violențe cu motivare sexuală în sensul articolului 7, paragraful 3 sau de violențe împotriva copiilor. Procurorul ia aceste măsuri îndeosebi în stadiul anchetei și urmăririi. Aceste măsuri nu trebuie să fie nici prejudiciabile, nici contrare drepturilor apărării și exigențelor unui proces echitabil și imparțial.
2. Prin excepție de la principiul publicității dezbaterilor enunțat la articolul 67, Camerele Curții pot, cu scopul protejării victimelor și martorilor sau a acuzatului, să ordone ședință închisă pentru o parte oarecare a procedurii sau să permită ca depozițiile să fie luate cu mijloace electronice sau cu alte mijloace speciale. Aceste măsuri sunt aplicate îndeosebi față de o victimă a violențelor sexuale sau față de un copil care este victimă sau martor, în afară de cazul în care Curtea decide altfel ținând seama de toate circumstanțele și îndeosebi de opiniile victimei sau martorului.
3. Când este vorba de interesele personale ale victimelor, Curtea permite ca punctele lor de vedere și preocupările lor să fie expuse și examinate, în stadii ale procedurii pe care le consideră potrivite și într-un mod în care nu este nici prejudiciabil, nici contrar drepturilor apărării și

exigențelor unui proces echitabil și imparțial. Aceste opinii și preocupări pot fi expuse de către reprezentanții legali ai victimelor când Curtea apreciază adecvat, conform Regulamentului de procedură și de probe.

4. Diviziunea de ajutor a victimelor și martorilor poate sfătui pe Procuror și Curtea asupra măsurilor de protecție, dispozițiilor de securitate și activităților de sfătuire și de ajutor prevăzute la articolul 43, paragraful 6.

5. Când divulgarea de elemente de probă și de informații în baza prezentului Statut riscă să pună grav în pericol un martor sau pe membrii familiei sale, Procurorul poate, în oricare procedură care are loc înaintea deschiderii procesului, să se abțină de a divulga aceste elemente de probă sau informații și să prezinte un rezumat. Asemenea măsuri trebuie să fie aplicate într-un mod care nu este nici prejudiciabil nici contrar drepturilor apărării și exigențelor unui proces echitabil și imparțial.

6. Un stat poate cere să fie luate măsuri de protecție față de funcționarii sau agenții săi și de informații confidențiale sau sensibile.

Articolul 69

Probă

1. Înainte de a depune mărturie, fiecare martor, conform Regulamentului de procedură și de probe, își ia angajamentul de a spune adevărul.

2. Martorii sunt ascultați personal în audiență, sub rezerva măsurilor prevăzute la articolul 68 sau în Regulamentul de procedură și de probe. Curtea poate de asemenea să autorizeze un martor să prezinte o depoziție orală sau o înregistrare video sau audio și să prezinte documente sau transcripții scrise, sub rezerva dispozițiilor prezentului Statut și, conform Regulamentului de procedură și de probe. Aceste măsuri nu trebuie să fie nici prejudiciabile, nici contrare drepturilor apărării.

3. Părțile pot să prezinte elemente de probă pertinente pentru cauză, conform articolului 64. Curtea are competența de a cere prezentarea tuturor elementelor de probă pe care le socotește necesare pentru aflarea adevărului.

4. Curtea poate să se pronunțe asupra pertinentei și admisibilității oricărui element de probă conform Regulamentului de procedură și de probe, ținând seama mai ales de valoarea probantă a acestui element de probă și de posibilitatea ca el să dăuneze echității procesului sau unei evaluări echitabile a depozității unui martor.

5. Curtea respectă regulile confidențialității, cum au fost enunțate în Regulamentul de procedură și de probe.

6. Curtea nu cere dovedirea faptelor care sunt notorii dar dresează un proces-verbal judiciar.

7. Elementele de probă obținute printr-un mijloc care violează prezentul Statut sau drepturile omului recunoscute pe plan internațional nu sunt admisibile :

a) Dacă violarea pune serios în discuție credibilitatea elementelor de probă; sau

b) Dacă admiterea acestor elemente de probă ar fi de natură să compromită procedura și să aducă o gravă atingere integrității sale.

8. Când se pronunță asupra pertinentei sau admisibilității elementelor de probă reunite de un stat, Curtea nu se pronunță asupra aplicării legislației naționale a acestui stat.

Articolul 70

Fapte care aduc atingere administrării justiției

1. Curtea are competența de a cunoaște următoarele infracțiuni care aduc atingere administrării justiției când sunt comise cu intenție :

a) Mărturia mincinoasă a unei persoane care și-a luat angajamentul de a spune adevărul în aplicarea articolului 69, paragraful 1;

b) Prezentarea de elemente de probă false sau falsificate în cunoștință de cauză.

c) Corupere de martor, manevre vizând să împiedice un martor de a se înfățișa sau de a depune mărturie în mod liber, represalii exercitate împotriva unui martor datorită depoziției sale, distrugerea sau falsificarea de elemente de probă sau împiedicarea strângerii unor astfel de elemente.

d) Intimidarea unui membru sau agent al Curții, împiedicarea acțiunii sale sau trafic de influență cu scopul de a-l determina, prin constrângere sau convingere, să nu-și exercite funcțiile sau să nu le exercite cum ar trebui;

e) Represalii împotriva unui membru sau agent al Curții datorită funcțiilor executate de acesta sau de un alt membru sau agent;

f) Solicitarea sau acceptarea unei retribuiții ilegale de un membru sau un agent al Curții în cadrul funcțiilor sale oficiale.

2. Principiile și procedurile care guvernează exercitarea de către Curte a competenței sale față de faptele care aduc atingeri administrării justiției în baza prezentului articol sunt enunțate în Regulamentul de procedură și de probe. Modalitățile de cooperare internațională cu Curtea în realizarea prezentului articol sunt reglementate de legislația națională a statului solicitat.

3. În caz de condamnare, Curtea poate impune o pedeapsă cu închisoarea care să nu depășească 5 ani, sau o amendă prevăzută de Regulamentul de procedură și de probe, sau de ambele.

4. a) Statele părți extind dispozițiile dreptului lor penal care reprimă faptele care aduc atingeri integrității procedurilor lor de anchetă sau sistemelor lor judiciare la faptele care aduc atingeri înfăptuirii justiției în baza prevederilor prezentului articol comise pe teritoriul lor sau de către unul din cetățenii săi;

b) La cerea Curții, un Stat Parte sesizează autoritățile sale competente în scopurile urmăririi de fiecare dată când consideră necesar. Aceste autorități soluționează dosarele de care este vorba cu diligență, consacrandu-le mijloacele necesare unei acțiuni eficace.

Articolul 71

Sanctiuni în caz de perturbare a audienței

1. Curtea poate sancționa abaterile de la conduită la audiență, inclusiv perturbarea audienței sau refuzul deliberat de a respecta instrucțiunile sale, prin măsuri administrative altele decât o pedeapsă cu închisoarea, de exemplu expulzarea temporară sau permanentă din sală, o amendă sau alte măsuri analoage prevăzute în Regulament de procedură și de probe.
2. Regimul sancțiunilor prevăzute la paragraful 1 este stabilit în Regulamentul de procedură și de probe.

Articolul 72

Protecția informațiilor privind securitatea națională

1. Prezentul articol se aplică în toate cazurile în care divulgarea de informații sau de documente ale unui stat ar aduce atingere, potrivit avizului acestui stat, intereselor și securității sale naționale. Aceste cazuri sunt, în special, cele la care se referă articolul 56, paragrafele 2 și 3, articolul 61, paragraful 3, articolul 64, paragraful 3, articolul 67, paragraful 2, articolul 68, paragraful 6, articolul 86, paragraful 6 și articolul 93, precum și cazurile, în orice alt stadiu al procedurii, în care o astfel de divulgare poate fi pusă în cauză.
2. Prezentul articol se aplică de asemenea când o persoană care a fost invitată să furnizeze informații sau elemente de probă a refuzat să o facă sau a informat statul asupra motivului că divulgarea lor ar aduce atingere intereselor unui stat în materie de securitate națională și când acest stat confirmă că după opinia sa divulgarea acestor informații ar aduce atingere intereselor securității sale naționale.

3. Nici o dispoziție a prezentului articol nu aduce atingere normelor de confidențialitate aplicabile în baza articolului 54, paragraful 3, aliniatele e) și f), nici aplicării articolului 73,

4. Dacă un stat află că informații sau documente ale statului sunt sau vor fi probabil divulgate într-o fază oarecare a procedurii și apreciază că o astfel de divulgare ar aduce atingere intereselor securității sale naționale, acest stat are dreptul să intervină în vederea reglementării acestei probleme, conform dispozițiilor prezentului articol.

5. Când un stat apreciază că divulgarea informațiilor ar aduce atingere intereselor securității sale naționale, el ia, în legătură cu Procurorul, apărarea, Camera preliminară sau Camera de primă instanță, după caz, toate măsurile rezonabile posibile pentru a găsi o soluție de comun acord. Aceste măsuri pot să consiste în special în :

a) Să se modifice sau să se precizeze cererea;

b) Să se decidă de către Curtea în cauză asupra pertinentei informațiilor sau elementelor de probă cerute, sau problema de a ști dacă elementele de probă, deși pertinente, ar putea fi sau au fost obținute dintr-o altă sursă decât statul solicitat;

c) Să se obțină informații sau elemente de probă din altă sursă sau sub o formă diferită; sau

d) Să se pună de acord cu privire la condițiile în care asistența ar putea fi furnizată, mai ales prin comunicarea de rezumate sau de versiuni corectate, impunerea de restricții la divulgare, recurgerea la o procedură închisă sau ex parte, sau aplicarea altor măsuri de protecție autorizate de Statut sau de Regulamentul Curții.

6. Când toate măsurile rezonabil posibile au fost luate pentru soluționarea problemei prin înțelegere și statul apreciază că nu există nici mijloace și nici condiții care să-i permită să comunice sau să divulge informațiile sau documentele fără a aduce atingere intereselor securității

sale naționale, el aduce la cunoștință despre aceasta Procurorului sau Curții indicând motivele precise care l-au condus la această concluzie, dacă însăși expunerea motivelor sale nu aduce în mod necesar atingere intereselor securității sale naționale.

7. Ca urmare, dacă Curtea hotărăște că elementele de probă sunt pertinente și necesare pentru stabilirea vinovăției sau nevinovăției acuzatului, ea poate lua măsurile care urmează :

a) Când divulgarea informațiilor sau documentului este solicitată în cadrul unei cereri de cooperare, conform capitolului IX, în circumstanțele descrise la paragraful 2 și statul invocă motivele de refuz prevăzute la articolul 93, paragraful 4 :

i) Curtea poate, înainte de a trage concluziile vizate la paragraful 7, alineatul a) ii) să ceară ținerea de consultări suplimentare în scopurile examinării observațiilor statului inclusiv în caz de nevoie, ținerea de audiențe. Dacă statul o cere, Curtea ține consultări închise și ex parte ;

ii) Dacă Curtea conchide că invocând motivele de refuz enunțate la articolul 93, paragraful 4, în circumstanțele speței, Statul solicitat nu acționează în conformitate cu obligațiile care îi incumbă în baza Statutului, ea poate trimite cauza conform articolului 87, paragraful 7, precizând considerentele care motivează concluzia sa;

iii) Curtea poate trage orice concluzie pe care o apreciază adecvată în speță, când judecă acuzatul, în privința existenței sau inexistenței unui fapt; sau

b) În toate celelalte circumstanțe;

i) Să ordone divulgarea; sau

ii) Dacă nu, să tragă orice concluzie pe care o apreciază corespunzătoare în speță, când judecă acuzatul, în privința existenței sau inexistenței unui fapt.

Articolul 73

Informații sau documente provenind de la terți

Dacă un Stat Parte este solicitat de Curte să furnizeze un document sau o informație în posesia sa, sub paza sa sau sub controlul său care i-a fost comunicat cu titlu confidențial de un stat, o organizație interguvernamentală sau o organizație internațională, el cere celui de la care deține informația sau documentul autorizația de a-l divulga. Dacă cel care a comunicat informația sau documentul este un Stat Parte, el consimte la divulgarea informației sau documentului sau depune eforturi să soluționeze problema cu Curtea, sub rezerva dispozițiilor articolului 72. Dacă cel care a comunicat informația sau documentul nu este un Stat Parte și refuză să consimtă divulgarea, Statul solicitat informează Curtea că el nu este în măsură să furnizeze documentul sau informația datorită unei obligații preexistente de confidențialitate față de cel de la care îl deține.

Articolul 74

Condiții cerute pentru decizie

1. Toți judecătorii Camerei de Primă Instanță asistă la fiecare fază a procesului și la integralitatea dezbaterilor. Prezidența poate desemna caz după caz unul sau mai mulți judecători supleanți, în funcție de disponibilități, pentru a asista de asemenea la toate fazele procesului și a înlocui un membru al Camerei de primă instanță care nu ar putea continua să funcționeze.
2. Camera de primă instanță își bazează decizia pe aprecierea sa a probelor și pe ansamblul procedurilor. Decizia sa nu poate depăși faptele și circumstanțele descrise în învinuirile și modificările aduse acestora. Ea se bazează exclusiv pe probele administrate și examinate la proces.
3. Judecătorii depun eforturi să ia decizia în unanimitate, în lipsa căreia o iau cu majoritate.

4. Deliberările Camerei de primă instanță sunt și rămân confidențiale.
5. Decizia este prezentată în scris. Ea conține expunerea completă și motivată a constatărilor Camerei de primă instanță asupra probelor și concluziilor. Nu se pronunță decât o singură decizie. Dacă nu există unanimitate, decizia conține opiniile majorității și ale minorității. Se dă citire deciziei sau rezumatului ei în audiență publică.

Articolul 75

Reparații în favoarea victimelor

1. Curtea stabilește principii aplicabile formelor de reparații, cum sunt restituirea, indemnizarea sau reabilitarea, care se acordă victimelor sau titularilor de drepturi. Pe această bază, Curtea poate, la cerere sau din proprie inițiativă în situații excepționale, să determine în decizia sa amploarea pagubei, pierderea sau prejudiciul cauzat victimelor sau titularilor de drepturi, indicând principiile pe care se bazează decizia sa.
2. Curtea poate să pronunțe împotriva unei persoane condamnate o ordonanță indicând reparația care să fie acordată victimelor sau titularilor de drepturi. Această despăgubire poate lua mai ales forma restituirii, indemnizației sau reabilitării. În caz de nevoie, Curtea poate decide că indemnizația acordată cu titlu de reparație este achitată prin intermediul Fondului prevăzut la articolul 79.
3. Înainte de a se pronunța o ordonanță în baza prezentului articol, Curtea poate solicita, și să ia în considerație, observațiile persoanei condamnate, victimelor, altor persoane interesate sau statelor interesate, și observațiile formulate în numele acestor persoane sau a acestor state.
4. Când ea exercită competența pe care o conferă prezentul articol și după ce o persoană a fost recunoscută vinovată de o crimă ce ține de competența sa, Curtea hotărăște dacă este necesar, pentru a da efect ordonanțelor pe care le dă în baza prezentului articol, de a cere luarea de măsuri conform articolului 93, paragraful 1.

5. Statele Părți fac să se aplice deciziile luate în baza prezentului articol după cum și dispozițiile articolului 109 erau aplicabile prezentului articol.

6. Dispozițiile prezentului articol sunt înțelese fără prejudicierea drepturilor pe care dreptul intern sau dreptul internațional le recunosc victimelor.

Articolul 76

Pronunțarea pedepsei

1. În cazul verdictului de vinovăție, Camera de primă instanță stabilește pedeapsa ce va fi aplicată ținând seama de concluziile și elementele de probă pertinente prezentate la proces.

2. În afara cazurilor în care articolul 65 se aplică și înaintea terminării procesului, Camera de primă instanță poate din oficiu și trebuie, la cererea Procurorului sau a acuzatului, să țină o audiență suplimentară pentru a lua cunoștință de toate concluziile noi și de toate elementele noi de probă pertinente pentru stabilirea pedepsei conform Regulamentului de procedură și de probe.

3. Când se aplică paragraful 2, Camera de primă instanță ascultă observațiile prevăzute la articolul 75 în cursul audienței suplimentare prevăzute la paragraful 2 și, la nevoie, în timpul unei noi audiențe.

4. Hotărârea este pronunțată în audiență publică și, dacă aceasta este posibil, în prezența acuzatului.

CAPITOLUL VII. PEDEPSELE

Articolul 77

Pedepse aplicabile

1. Sub rezerva articolului 110, Curtea poate pronunța contra unei persoane declarată vinovată de o crimă prevăzută la articolul 5 din prezentul Statut una din următoarele pedepse :

- a) O pedeapsă cu închisoarea pe timp de cel mult 30 ani;
 - b) O pedeapsă cu închisoare pe viață, dacă gravitatea extremă a crimei și situația personală a condamnatului o justifică.
2. La pedeapsa cu închisoarea, Curtea poate adăuga :
 - a) O amendă stabilită conform criteriilor prevăzute de Regulamentul de procedură și de probe.
 - b) Confiscarea de profituri, bunuri și de averi provenind direct sau indirect din crime, fără prejudicierea drepturilor terților de bună credință.

Articolul 78

Stabilirea pedepsei

1. Când stabilește pedeapsa, Curtea ține cont, conform Regulamentului de procedură și probe, de considerente cum sunt gravitatea crimei și situația personală a condamnatului.
2. Când ea pronunță o pedeapsă cu închisoarea, Curtea reduce timpul pe care condamnatul l-a petrecut, la ordinul său, în detenție. Ea poate de asemenea reduce orice altă perioadă petrecută în detenție datorită unui comportament legat de crimă.
3. Când o persoană este recunoscută vinovată de mai multe crime, Curtea pronunță o pedeapsă pentru fiecare crimă și o pedeapsă unică indicând durata totală a detenției. Această durată nu poate fi inferioară celei privind pedeapsa individuală cea mai grea și nu poate fi superioară celei de 30 de ani sau celei privind pedeapsa cu închisoarea pe viață prevăzută la articolul 77, paragraful 1, alineatul b).

Articolul 79

Fonduri în favoarea victimelor

1. Un fond este creat, în baza hotărârii Adunării Statelor Părți, în profitul victimelor crimelor ce țin de competența Curții și de familiile lor.
2. Curtea poate da dispoziții ca fondurile provenind din amenzi și din bunurile confiscate să fie virate fondului.

3. Fondul este administrat după principiile stabilite de Adunarea Statelor Părți.

Articolul 80

Statutul, aplicarea pedepselor de către state și dreptul național

Nimic din prezentul capitol al Statutului nu afectează aplicarea de către state a pedepselor prevăzute de dreptul lor intern, nici aplicarea dreptului statelor care nu prevede pedepsele prevăzute în prezentul capitol.

CAPITOLUL VIII. APEL ȘI REVIZUIRE

Articolul 81

Apel la o decizie asupra vinovăției sau pedepsei

1. Se poate face apel, conform Regulamentului de procedură și de probe, împotriva unei decizii date în baza articolului 74 după modalitățile următoare :

a) Procurorul poate introduce apel pentru unul din următoarele motive :

- i) Viciu de procedură;
- ii) Eroare de fapt;
- iii) Eroare de drept;

b) Persoana declarată vinovată sau Procurorul în numele acestei persoane poate introduce apel pentru unul din următoarele motive :

- i) Viciu de procedură;
- ii) Eroare de fapt;
- iii) Eroare de drept;

iv) Orice altă circumstanță de natură a compromite echitatea sau regularitatea procedurii sau a deciziei.

2. a) Procurorul sau condamnatul pot, conform Regulamentului de procedură și de probe, introduce apel privind pedeapsa pronunțată pe motiv că există o disproporție între aceasta și crimă;

b) Dacă, cu ocazia unui apel împotriva pedepsei pronunțate, Curtea apreciază că există motive care ar putea justifica anularea în întregime sau în parte a deciziei privind vinovăția, ea poate invita Procurorul și condamnatul să invoce motivele enumerate la articolul 81, paragraful 1, alineatul a) sau b), și se pronunță asupra deciziei asupra vinovăției conform articolului 83.

c) Aceeași procedură se aplică dacă, cu ocazia unui apel privind numai decizia asupra vinovăției, Curtea apreciază că există motive justificând reducerea pedepsei în baza paragrafului 2, alineat a).

3. a) Dacă Camera de primă instanță nu decide altfel, persoana recunoscută ca vinovată rămâne în detenție pe timpul procedurii de apel;

b) Dacă durata detenției depășește durata pedepsei pronunțate, persoana recunoscută ca vinovată este pusă în libertate; cu toate acestea, dacă Procurorul face de asemenea apel, eliberarea poate fi supusă condițiilor enumerate de alineatul c) care urmează ;

c) În cazul achitării, acuzatul este imediat pus în libertate, sub rezerva următoarelor condiții :

i) În circumstanțe excepționale, și în funcție, în special, de riscul evadării, al gravității infracțiunii și de șansele succesului apelului, Camera de primă instanță poate, la cererea Procurorului, ordona menținerea în detenție a acuzatului pe timpul procedurii apelului ;

ii) Ordonanță dată de Camera de primă instanță în baza punctului I) este susceptibilă de apel conform Regulamentului de procedură și de probe.

4. Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 3, alineatele a) și b), se amână executarea hotărârii privind vinovăția sau sentința pe perioada termenului consimțit pentru trimiterea în apel și pe perioada procedurii de apel.

Articolul 82

Apel la alte decizii

1. Una sau cealaltă parte poate face apel, conform Regulamentului de procedură și de probe, în legătură cu deciziile care urmează :

a) Decizia privind competența sau admisibilitatea;

b) Ordonanța acordând sau refuzând punerea în libertate a persoanei ce face obiectul unei anchete sau urmăriri;

c) Decizia Camerei preliminare de a acționa din proprie inițiativă, în baza articolului 56, paragraful 3);

d) Decizia care ridică o problemă de natură a afecta într-o mare măsură desfășurarea echitabilă și rapidă a procedurii sau încheierea procesului și a cărei reglementare imediată ar putea, după avizul Camerei preliminare sau a Camerei de primă instanță, face să progreseze semnificativ procedura.

2. Decizia Camerei preliminare prevăzută la articolul 57, paragraful 3, alineatul d), este susceptibilă de apel din partea Statului vizat sau a Procurorului, cu autorizarea Camerei preliminare. Acest apel este examinat după o procedură urgentă.

3. Apelul nu are efect de suspendare decât dacă Curtea de apel îl ordona pe baza unei cereri prezentate conform Regulamentului de procedură și de probe.

4. Reprezentantul legal al victimelor, persoana condamnată sau proprietarul de bună credință al unui bun la care se referă o ordonanță dată în baza articolului 73 poate înainta apel împotriva acestei ordonanțe conform Regulamentului de procedură și de probe.

Articolul 83

Procedura de apel

1. În scopurile procedurilor prevăzute la articolul 81 și al prezentului articol, Camera de apel are toate competențele Camerei de primă instanță.

2. Dacă Camera de apel consideră că procedura ce face obiectul apelului este viciată în măsură de a aduce atingere regularității deciziei sau a condamnării sau că decizia de condamnare făcând obiectul apelului este în mod serios viciată de o eroare de fapt sau de drept, ea poate :

a) Să anuleze sau să modifice decizia sau condamnarea; sau

b) Să ordone un nou proces în fața unei Camere de primă instanță diferite.

În acest scop, Camera de apel poate trimite o problemă de fapt în fața Camerei de primă instanță sesizată inițial cu scopul ca aceasta să soluționeze problema și să-i raporteze, unde poate ea însăși să ceară elemente de probă în vederea luării deciziei.

Când singura persoană condamnată sau Procurorul, în numele său, a introdus apel contra deciziei sau a condamnării, aceasta nu poate fi modificată în detrimentul său.

3. Dacă, în cadrul apelului unui condamnat, Camera de Apel constată că pedeapsa este disproporționată în raport cu crima, ea poate să o modifice în conformitate cu capitolul VII.

4. Hotărârea Curții de Apel este adoptată de majoritatea judecătorilor și dată în audiență publică. Ea este motivată. În cazul în care nu există unanimitate, ea conține opiniile majorității și ale minorității, dar un judecător poate prezenta o opinie individuală sau o opinie diferită asupra unei probleme de drept.

5. Camera de apel poate pronunța hotărârea sa în absența persoanei achitate sau condamnate.

Articolul 84

Revizuirea unei decizii asupra vinovăției sau pedepsei

1. Persoana declarată vinovată sau, dacă ea este decedată, soțul, copiii, părinții sau oricare persoană în viață în momentul decesului său căreia i-a dat în scris mandat expres în acest scop, sau Procurorul

acționând în numele acestei persoane pot sesiza Camera de apel cu o cerere de revizuire a deciziei definitive asupra vinovăției sau pedepsei din următoarele motive :

a) S-a descoperit un fapt nou care :

i) Nu era cunoscut în momentul procesului fără ca această circumstanță să poată fi imputată, în întregime sau în parte, solicitantului; și

ii) Dacă ar fi fost stabilit în timpul procesului, ar fi condus în mod verosimil la o hotărâre diferită;

b) S-a descoperit că un element de probă decisiv, reținut în timpul procesului și în baza căruia s-a stabilit vinovăția, era fals, contrafăcut sau falsificat;

c) Unul sau mai mulți judecători care au participat la luarea deciziei asupra vinovăției sau care au confirmat învinuirile au comis în această cauză un act care constituie o greșeală gravă sau o abatere de la îndatoririle lor de o gravitate suficientă pentru a justifica eliberarea din funcțiile lor în aplicarea articolului 46.

2. Camera de apel respinge cererea dacă o consideră nefondată. Dacă ea consideră că cererea este fondată pe motive valabile, ea poate, conform celor convenite :

a) Să reunească din nou Camera de primă instanță care a pronunțat hotărârea inițială;

b) Să constituie o nouă cameră de primă instanță;

c) Să rămână sesizată asupra cauzei, cu scopul de a determina, după ascultarea părților potrivit modalităților prevăzute de Regulamentul de procedură și de probe, dacă hotărârea trebuie să fie revizuită.

Articolul 85

Indemnizarea persoanelor arestate sau condamnate

1. Oricine a fost victima unei arestări sau dețineri ilegale are dreptul la reparație.
2. Când o condamnare definitivă este ulterior anulată pentru că un fapt nou sau nou revelat dovedește că s-a produs o eroare judiciară, persoana care a suferit o pedeapsă pe baza acestei condamnări este indemnizată conform legii, cu condiția să nu se fi dovedit că nedezvăluirea în timp util a faptului necunoscut îi este imputabilă în întregime sau în parte.
3. În circumstanțe excepționale, dacă Curtea constată, pe baza faptelor probatorii, că o eroare judiciară gravă și evidentă a fost comisă, ea poate, la discreția sa, acorda o indemnizație conform criteriilor enunțate în Regulamentul de procedură și de probe unei persoane care a fost deținută și a fost eliberată ca urmare a unei achitări definitive sau pentru că a încetat urmărirea din acest motiv.

CAPITOLUL IX. COOPERAREA INTERNAȚIONALĂ ȘI ASISTENȚA JUDICIARĂ

Articolul 86

Obligația generală de a coopera

Conform dispozițiilor prezentului Statut, Statele Părți cooperează deplin cu Curtea în anchetele și urmărirea pentru crime ce țin de competența sa.

Articolul 87

Cereri de cooperare, dispoziții generale

1. a) Curtea este abilitată să adreseze cereri de cooperare Statelor Părți. Aceste cereri sunt transmise pe cale diplomatică sau pe orice altă

cale potrivită pe care fiecare Stat Parte o alege în momentul notificării acceptării sau aprobării prezentului Statut sau de aderare la acesta.

Orice modificare ulterioară a căii de transmitere este făcută de fiecare Stat Parte conform Regulamentului de procedură și de probe.

b) Dacă este cazul și fără prejudicierea dispozițiilor alineatului a), cererile pot fi de asemenea transmise prin Organizația internațională de poliție criminală sau prin oricare organizație regională competentă.

2. Cererile de cooperare și dovezile justificative aferente trebuie să fie redactate într-o limbă oficială a Statului solicitat și însoțite de o traducere în această limbă, fie să fie redactate într-o limbă de lucru a Curții sau însoțită de o traducere într-una din aceste limbi potrivit alegerii făcute de Statul solicitat în momentul ratificării, acceptării sau al aprobării prezentului Statut sau al aderării la acesta.

Orice modificare ulterioară a acestei alegeri este făcută conform Regulamentului de procedură și de probe.

3. Statul solicitat respectă caracterul confidențial al cererilor de cooperare și de piese justificative aferente, cu excepția cazului în care divulgarea lor este necesară pentru a da curs cererii.

4. În ceea ce privește cererile de asistență prezentate conform capitolului IX, Curtea poate lua, în special în materie de protecție a informațiilor, măsurile care pot fi necesare pentru garantarea securității și bunăstării fizice și psihologice a victimelor, martorilor potențiali și membrilor familiei lor. Curtea poate cere ca orice informație furnizată conform prezentului capitol să fie comunicată și tratată în așa măsură încât să fie apărută securitatea și bunăstarea fizică sau psihologică a victimelor, martorilor potențiali și membrilor familiei lor.

5. Curtea poate invita orice stat care nu este parte la prezentul Statut să acorde asistență conform prezentului capitol pe baza unui aranjament

ad hoc sau a unui acord încheiat cu acest stat sau pe orice altă bază corespunzătoare.

Dacă, după ce a încheiat cu Curtea un aranjament ad hoc sau un acord, un stat care nu este parte la prezentul Statut nu acordă asistența care i-a fost cerută pe baza acestui aranjament sau a acestui acord, Curtea poate să informeze Adunarea Statelor Părți sau Consiliul de securitate când a fost sesizată de acesta.

6. Curtea poate cere informații sau documente oricărei organizații interguvernamentale. Ea poate de asemenea să solicite alte forme de cooperare și de asistență convenite cu o organizație interguvernamentală și care sunt conforme competențelor sau mandatului acesteia.

7. Dacă un Stat Parte nu este de acord cu o cerere de cooperare a Curții contrar celor prevăzute în prezentul Statut și o împiedică astfel să-și exercite funcțiile și competențele care îi sunt conferite de prezentul Statut, Curtea poate lua act de aceasta și să informeze Adunarea Statelor Părți sau Consiliul de securitate când a fost sesizată de acesta.

Articolul 88

Proceduri disponibile conform legislației naționale

Statele Părți veghează pentru a prevedea în legislația lor națională procedurile care să permită realizarea oricărei forme de cooperare vizate în prezentul capitol.

Articolul 89

Predarea anumitor persoane Curții

1. Curtea poate prezenta Statului pe teritoriul căruia o persoană este susceptibilă de a se afla o cerere, însoțită de dovezile justificative indicate la articolul 91, vizând ca această persoană să fie arestată și să-i fie predată și să solicite cooperarea acestui stat parte arestarea și predarea persoanei. Statele Părți răspund la orice cerere de arestare și de predare conform

dispozițiilor prezentului capitol și procedurilor prevăzute de legislațiile lor naționale.

2. Când persoana a cărei predare este solicitată sesizează o jurisdicție națională cu o contestație fondată pe principiul *non bis in idem*, după cum se prevede la articolul 20, statul solicitat consultă imediat Curtea pentru a ști dacă a existat în speță o decizie asupra admisibilității. Dacă s-a decis că afacerea este admisibilă, statul solicitat dă curs cererii.

Dacă decizia asupra admisibilității este în curs de a fi luată, statul solicitat poate amâna executarea cererii până când Curtea va statua.

3. a) Statele Părți autorizează transportul peste teritoriul lor, conform procedurilor prevăzute de legislația lor națională, a oricărei persoane transferate Curții de un alt stat, în afară de cazul în care tranzitul prin teritoriul lor ar jena sau întârzia predarea.

b) O cerere de tranzit este transmisă de Curte conform articolului 87. Ea conține :

- i) Semnalmentele persoanei transportate;
 - ii) O expunere scurtă a faptelor și a calificării lor juridice; și
 - iii) Mandatul de arestare și ordonanța de predare;
- c) Persoana transportată rămâne deținută în timpul tranzitului.

d) Nici o autorizare nu este necesară dacă persoane este transportată pe cale aeriană și dacă nici o aterizare nu este prevăzută pe teritoriul statului de tranzit.

e) Dacă o aterizare neprevăzută are loc pe teritoriul Statului de tranzit, acesta poate cere Curții prezentarea unei cereri de tranzit în formele prevăzute la alineatul b). Statul de tranzit pune persoana transportată în detenție așteptând această cerere și realizarea efectivă a tranzitului. Cu toate acestea, detenția conform prezentului alineat nu se poate prelungi peste 96 de ore după aterizarea neprevăzută dacă cererea nu se primește în acest termen.

4. Dacă persoana reclamată face obiectul urmăririi sau executării unei pedepse în Statul solicitat pentru o crimă diferită de cea pentru care se cere predarea sa Curții, Statul solicitat care a decis să aprobe cererea consultă Curtea.

Articolul 90

Cereri concurente

1. Dacă un Stat Parte primește de la Curte, conform articolului 89, o cerere de predare și primește de asemenea de la un alt stat o cerere de extrădare a aceleiași persoane pentru același comportament, care constituie baza crimei pentru care Curtea solicită predarea acestei persoane, el avizează despre aceasta Curtea și statul solicitant.

2. Când Statul solicitant este un Stat Parte, Statul solicitat dă prioritate cererii Curții :

a) Dacă Curtea a decis, în aplicarea articolelor 18 și 19, că afacerea care privește cererea de predare este admisibilă ținând seama de ancheta condusă sau de urmărirea angajată de Statul solicitant în legătură cu cererea de extrădare a acestuia; sau

b) Dacă Curtea nu a luat decizia vizată la alineatul a) ca urmare a notificării Statului solicitat prevăzută la paragraful 1.

3. Când Curtea nu a luat decizia vizată la paragraful 2, alineatul a) Statul solicitat poate, dacă dorește, să înceapă instrumentarea cererii de extrădare a Statului solicitant așteptând ca să se pronunțe Curtea, după cum se prevede la alineatul b). El nu extrădează persoana până când Curtea nu a hotărât că afacerea este inadmisibilă. Curtea se pronunță conform unei proceduri accelerate.

4. Dacă Statul solicitant este un stat care nu este parte la prezentul Statut, Statul solicitat, dacă nu are o obligație internațională de a extrăda pe interesat către Statul solicitant, dă prioritate cererii de predare către Curte, dacă aceasta a hotărât că afacerea era admisibilă.

5. Când o cauză la care se referă paragraful 4 nu a fost judecată ca fiind admisibilă de către Curte, Statul solicitat poate, dacă dorește, să înceapă să instrumenteze cererea de extrădare a Statului solicitant.

6. În cazul în care paragraful 4 se aplică și dacă statul solicitat nu este ținut de o obligație internațională de a extrăda persoana către Statul solicitant care nu este parte. Statul solicitant stabilește dacă este cazul să remită persoana Curții sau să o extrădeze către Statul solicitant. În decizia sa, el ține seama de toate considerentele pertinente, mai ales :

a) Ordinea cronologică a cererilor;

b) Interesele Statului solicitant, îndeosebi, în caz de nevoie, faptul că crima a fost comisă pe teritoriul său și naționalitatea victimelor și a persoanei reclamante;

c) Posibilitatea ca Statul solicitant să procedeze ca urmare la predarea persoanei către Curte.

7. Dacă un Stat Parte primește de la Curte o cerere de predare și primește, pe de altă parte, de la un alt stat o cerere de extrădare a aceleiași persoane pentru un comportament diferit de cel care constituie crima pentru care Curtea cere predarea :

a) Statul solicitat dă prioritate cererii Curții dacă nu este ținut de o obligație internațională să extrădeze persoana către Statul solicitant;

b) Dacă este ținut de o obligație internațională să extrădeze persoana către Statul solicitant, Statul solicitat fie remite această persoană Curții, fie o extrădează către Statul solicitant. În alegerea sa, el ține seama de toate considerentele pertinente, mai ales cele care sunt enunțate la paragraful 6, dar acordă o importanță deosebită naturii și gravității referitoare la comportamentul în cauză .

8. Când ca urmare a unei notificări primite în aplicarea prezentului articol, Curtea a judecat o cauză ca inadmisibilă și când extrădarea către

Statul solicitant a fost ulterior refuzată, Statul solicitat informează Curtea asupra acestei decizii.

Articolul 91

Continutul cererii de arestare și de predare

1. O cerere de arestare și de predare este făcută în scris. În caz de urgență, ea poate fi făcută prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă, cu condiția să fie confirmată potrivit modalităților prevăzute la articolul 87, paragraful 1, alineatul a).

2. Dacă cererea privește arestarea sau predarea unei persoane care face obiectul unui mandat de arestare eliberat de Camera preliminară în baza articolului 58, ea conține sau este însoțită de un dosar conținând dovezile justificative următoare :

a) Semnalmentele persoanei căutate, suficiente pentru identificare și informații asupra locului unde ea se află probabil;

b) O copie a mandatului de arestare;

c) Documentele, declarațiile și informațiile care pot fi cerute în Statul solicitat pentru a proceda la predare; cu toate acestea, exigențele Statului solicitat nu trebuie să fie mai grele în acest caz decât în cel al unei cereri de extrădare prezentate în aplicarea tratatelor și aranjamentelor încheiate între Statul solicitat și alte State, și ar trebui chiar, dacă este posibil, să fie mai puține, ținând seama de caracterul deosebit al Curții.

3. Dacă cererea privește arestarea și predarea unei persoane care a fost deja recunoscută ca vinovată, ea conține sau este însoțită de un dosar conținând dovezile justificative următoare :

a) O copie a oricărui mandat de arestare vizând această persoană;

b) O copie a hotărârii;

c) Informații atestând că persoana căutată este într-adevăr cea vizată de hotărâre; și

d) Dacă persoana căutată a fost condamnată la o pedeapsă, o copie a condamnării cu, în cazul unei pedepse cu închisoarea, indicarea timpului deja executat și a timpului rămas de executat.

4. La cererea Curții, un Stat Parte ține cu aceasta, fie într-un mod general, fie în legătură cu o problemă deosebită, consultări asupra condițiilor prevăzute de legislația sa internă care ar putea să se aplice conform paragrafului 2, alineatul c). În timpul acestor consultări, Statul Parte informează Curtea asupra exigențelor speciale ale legislației sale.

Articolul 92

Arestarea provizorie

1. În caz de urgență, Curtea poate cere arestarea provizorie a persoanei căutate așteptând ca cererea de predare să fie prezentată și piesele justificative prevăzute la alineatul 91.

2. Cererea de arestare provizorie este făcută prin orice mijloc lăsând o urmă scrisă și conținând :

a) Semnalmentele persoanei căutate, suficiente pentru identificare și informații asupra locului unde se află probabil aceasta;

b) Expunerea succintă a crimelor pentru care persoana este căutată și a faptelor care ar fi constitutive ale acestei crime, inclusiv, dacă este posibil, data și locul unde s-au produs;

c) O declarație afirmând existența împotriva persoanei căutate a unui mandat de arestare sau a unei hotărâri care stabilește vinovăția; și

d) O declarație indicând că o cerere de predare a persoanei căutate va urma.

3. O persoană arestată provizoriu poate fi pusă în libertate dacă statul solicitat nu a primit cererea de predare și actele justificative prevăzute la articolul 91 în termenul prescris de Regulamentul de procedură și de probe. Cu toate acestea, această persoană poate consimți să fie predată înaintea expirării acestui termen dacă legislația statului solicitat îi

permite. În acest caz, Statul solicitat procedează cât mai curând posibil la predarea sa Curții.

4. Punerea în libertate a persoanei căutate prevăzute la paragraful 3, nu prejudiciază arestarea sa ulterioară și predarea sa dacă cererea de predare însoțită de piesele justificative este prezentată în continuare.

Articolul 93

Alte forme de cooperare

1. Statele Părți au dreptul, conform dispozițiilor prezentului capitol și procedurilor prevăzute de legislațiile lor naționale, la cererile de asistență ale Curții legate de o anchetă sau de urmăriri și privind :

a) Identificarea unei persoane, locul unde ea se află sau localizarea bunurilor;

b) Strângerea elementelor de probă, inclusiv depozițiile făcute sub jurământ, și producerea de elemente de probă, inclusiv expertizele și rapoartele de care Curtea are nevoie;

c) Interogarea persoanelor ce fac obiectul unei anchete sau urmăriri;

d) Înmânarea de documente, inclusiv actele de procedură;

e) Măsurile proprii să faciliteze înfățișarea voluntară în fața Curții a persoanelor depunând ca martori sau experți;

f) Transferul temporar de persoane conform paragrafului 7;

g) Examinarea localităților și siturilor, în special exhumarea și examinarea de cadavre îngropate în gropi comune;

h) Executarea de percheziții și de sechestre;

i) Transmiterea de dosare și de documente, inclusiv dosarele și documentele oficiale;

j) Protejarea victimelor și martorilor și păstrarea elementelor de probă;

k) Identificarea, localizarea, congelarea sau preluarea lucrurilor ca urmare a crimelor, bunuri, active și instrumente care sunt legate de crime, în scopul eventual al confiscărilor, fără a prejudicia drepturile terților de bună credință; și

1) Orice altă formă de asistență care nu este interzisă de legislația Statului solicitat menită a facilita ancheta și urmărirea referitoare la crime care țin de competența Curții.

2. Curtea este abilitată să furnizeze unui martor sau unui expert care se înfățișează în fața acesteia asigurarea că el nu va fi nici urmărit, nici reținut, nici supus de aceasta oricărei restricții a libertății sale personale pentru un act sau o omisiune anterioară plecării sale din Statul solicitat.

3. Dacă executarea unei măsuri deosebite de asistență descrisă într-o cerere prezentată conform paragrafului 1 este interzisă în Statul solicitat în baza unui principiu juridic fundamental de aplicare generală, respectivul Stat angajează fără întârziere consultări cu Curtea pentru a încerca să soluționeze problema. În cursul acestor consultări se are în vedere acordarea asistenței cerute sub o altă formă sau în anumite condiții. Dacă problema nu a fost soluționată la sfârșitul consultării, Curtea modifică cererea.

4. Conform articolului 72, un Stat Parte nu poate respinge, în întregime sau în parte, o cerere de asistență a Curții dacă și această cerere are ca obiect producerea de documente sau divulgarea de elemente de probă care ating securitatea sa națională.

5. Înainte de a respinge o cerere de asistență prevăzută la paragraful 1, alineatul 1), Statul solicitat hotărăște dacă asistența poate fi acordată în anumite condiții, sau ar putea fi făcută ulterior sau sub o altă formă, având în vedere că, dacă Curtea sau Procurorul acceptă aceste condiții, ei sunt ținute să le respecte.

6. Statul solicitat care respinge o cerere de asistență face cunoscut fără întârziere motivele sale Curții și Procurorului.

7. a) Curtea poate cere transferul temporar al unei persoane deținute pentru identificare, să audieze mărturia sa sau să obțină de la aceasta orice alt fel de asistență. Această persoană poate fi transferată dacă condițiile următoare sunt îndeplinite :

i) Persoana își dă în mod liber și în cunoștință de cauză consimțământul său la transfer; și

ii) Statul solicitat își dă acordul pentru transfer, sub rezerva condițiilor pe care acest Stat și Curtea le convin.

b) Persoana transferată rămâne arestată. Odată realizat scopul transferului, Curtea îl trimite înapoi fără întârziere în Statul solicitat.

8. a) Curtea apără caracterul confidențial al pieselor și informațiilor primite, în afara măsurilor necesare anchetei și procedurilor descrise în cerere.

b) Statul solicitat poate la nevoie să comunice documente și informații Procurorului cu titlu confidențial. Procurorul nu poate atunci să le utilizeze decât pentru a strânge elemente de probă noi.

c) Statul solicitat poate, fie din oficiu, fie la cererea Procurorului, să autorizeze în continuare divulgarea acestor documente și informații. Acestea pot atunci să fie folosite ca mijloc de probă conform dispozițiilor capitolelor V și VI și Regulamentului de procedură și de probe.

9. a) i) Dacă un Stat Parte primește, pe de o parte, de la Curte și, pe de altă parte, de la un alt Stat în cadrul unei obligații internaționale, cereri concurente având un alt obiect decât predarea sau extrădarea, el se străduiește, consultându-se cu Curtea și cu acest alt Stat, de a satisface cele două cereri, la nevoie amânând pe una sau pe cealaltă sau subordonând-o anumitor condiții :

ii) În lipsă, concurența cererilor este rezolvată conform principiilor stabilite la articolul 90;

b) Cu toate acestea când cererea Curții privește informații, bunuri sau persoane care se află sub autoritatea unui stat terț sau a unei organizații internaționale pe baza unui acord internațional, Statul solicitat informează Curtea despre aceasta și aceasta adresează cererea sa Statului terț sau organizației internaționale.

10. a) Dacă primește o cerere în acest sens, Curtea poate coopera cu Statul Parte care conduce o anchetă sau un proces privind un comportament care constituie o crimă ce ține de competența Curții sau o crimă gravă potrivit dreptului intern al acestui stat și să acorde asistență acestui Stat.

b) i) Această asistență conține mai ales :

1) Transmiterea de depoziții, documente și alte elemente de probă strânse în cursul anchetei sau dintr-un proces judecat de Curte; și

2) Interogarea oricărei persoane deținute prin ordin al Curții.

ii) În cazul prevăzut la punctul a) sub-aliniatul b), i) :

1) Transmiterea de documente și alte elemente de probă obținute cu asistența unui Stat cere consimțământul acestui Stat.

2) Transmiterea de depoziții, documente și alte elemente de probă furnizate de un martor sau de un expert se face conform dispozițiilor articolului 68;

c) Curtea poate, în condițiile prevăzute în prezentul paragraf, să soluționeze o cerere de asistență emanând de la un stat care nu este parte la prezentul Statut.

Articolul 94

Amânarea executării unei cereri datorită angajării unei anchete sau urmăriri

1. Dacă executarea imediată a unei cereri poate dăuna bunului mers al anchetei sau urmăririi în curs într-o cauză diferită de cea la care se raportează cererea, Statul solicitat poate amâna executarea acesteia pe o perioadă stabilită de comun acord cu Curtea. Totuși, această amânare nu poate dura mai mult decât este necesar pentru a duce la bun sfârșit ancheta sau urmărirea în cauză în Statul solicitat. Înainte de a hotărî amânarea executării cererii, Statul solicitat examinează dacă asistența poate fi acordată imediat în anumite condiții.
2. Dacă hotărârea este luată pentru amânarea executării cererii conform paragrafului 1, Procurorul poate totuși să ceară luarea de măsuri de protecție a elementelor de probă, după cum sunt prevăzute la articolul 93, paragraful 1, alineatul j).

Articolul 95

Amânarea executării unei cereri datorită unei excepții de inadmisibilitate

Sub rezerva articolului 53, paragraful 2, când Curtea examinează o excepție de inadmisibilitate conform articolelor 18 și 19, Statul solicitat poate amâna executarea unei cereri făcută conform prezentului capitol așteptând ca Curtea să decidă, în afară de cazul când Curtea nu a hotărât în mod expres că Procurorul poate continua să strângă elemente de probă în aplicarea articolelor 18 și 19.

Articolul 96

Conținutul unei cereri care se referă la alte forme de cooperare prevăzute la articolul 93

1. O cerere care se referă la alte forme de cooperare prevăzute la articolul 93 este făcută în scris. În caz de urgență, ea poate fi făcută prin

orice mijloc lăsând o urmă scrisă, cu condiția de a fi confirmată potrivit modalităților indicate în articolul 87, paragraful 1, aliniatul a).

2. Cererea conține sau este însoțită de un dosar conținând următoarele elemente :

a) Expunerea succintă a obiectului cererii și naturii asistenței solicitate, inclusiv baza juridică și motivele cererii;

b) Informații cât mai detaliate posibil asupra persoanei sau a locului care trebuie să fie identificat sau localizat, în așa fel ca asistența solicitată să poată fi acordată;

c) Expunerea succintă de fapte esențiale care justifică cererea;

d) Expunerea motivelor și explicarea detaliată de proceduri sau de condiții ce trebuie respectate;

e) Orice informație pe care o poate cere legislația Statului solicitat pentru ca el să dea curs cererii;

f) Orice informație utilă pentru ca asistența cerută să poată fi acordată.

3. La cererea Curții, un Stat Parte ține cu acesta fie de o manieră generală, fie în legătură cu o cauză deosebită, consultații privind condițiile prevăzute de legislația sa care s-ar putea aplica așa cum se prevede la paragraful 2, aliniatul e). În timpul acestor consultări, Statul Parte informează Curtea asupra exigențelor speciale ale legislației sale.

4. Dispozițiile prezentului articol se aplică de asemenea, eventual, la o cerere de asistență adresată Curții.

Articolul 97

Consultații

Când un Stat Parte este sesizat cu o cerere conform prezentului capitol și constată că aceasta prezintă dificultăți care ar putea să jeneze sau să împiedice executarea, el consultă Curtea fără întârziere în vederea

soluționării cauzei. Aceste dificultăți pot lua îndeosebi următoarele forme :

- a) Informațiile nu sunt suficiente pentru a da curs cererii;
- b) În cazul unei cereri de predare, persoana reclamată nu este găsită în ciuda tuturor eforturilor, sau cercetările au permis să se stabilească că persoana care se află în statul de detenție nu este evident cea vizată în mandat;
- c) Statul solicitat ar fi constrâns, pentru a da curs cererii sub forma sa actuală, de a viola o obligație convențională pe care o are deja față de un alt stat.

Articolul 98

Cooperarea în legătură cu renunțarea la imunitate și consimțământul pentru predare

- 1) Curtea nu poate prezenta o cerere de asistență care ar constrânge Statul solicitat să acționeze de o manieră incompatibilă cu obligațiile care îi incumbă în dreptul internațional în materie de imunități ale Statelor sau imunitatea diplomatică a unei persoane sau bunuri ale unui Stat terț, în afară de obținerea în prealabil a cooperării acestui Stat terț în vederea ridicării imunității.
2. Curtea nu poate prezenta o cerere de predare care ar constrânge Statul solicitat să acționeze de o manieră incompatibilă cu obligațiile ce-i revin în baza acordurilor internaționale potrivit cărora consimțământul Statului de trimitere este necesar pentru a fi predată Curții o persoană aparținând de acest Stat, în afară de cazul în care Curtea nu poate obține în prealabil cooperarea Statului de trimitere pentru ca el să consimtă la predare.

Articolul 99

Urmarea dată cererilor prezentate conform articolelor 93 și 96

1. Statul solicitat dă curs cererilor de asistență conform procedurii prevăzute de legislația sa și, afară de cazul când această legislație nu o interzice, cum se arată în cerere. El aplică în special procedura pe care aceasta o indică sau autorizează persoanele pe care le desemnează să fie prezente și să participe la executarea cererii.
2. În caz de cerere urgentă, documentele sau elementele de probă produse pentru a răspunde sunt, la cererea Curții, trimise de urgență.
3. Răspunsurile Statului solicitat sunt comunicate în limba lor și în forma lor originală.
4. Fără prejudicierea celorlalte articole din prezentul capitol, când aceasta este necesar pentru a executa eficace o cerere căreia i se poate da curs fără a se recurge la măsuri de constrângere, mai ales când este vorba de a asculta sau de a face să fie predată o persoană acționând de bunăvoie inclusiv în afara prezentei autorităților Statului solicitat când aceasta este hotărâtor pentru buna executare a cererii sau când este vorba de a inspecta un sit public sau un alt loc public fără a-l modifica, Procurorul poate realiza obiectul cererii direct pe teritoriul statului, potrivit modalităților următoare :
 - a) Când statul solicitat este statul pe teritoriul căruia se presupune că s-a comis crima și există o decizie asupra admisibilității, după cum se prevede la articolele 18 și 19, Procurorul poate să execute direct cererea, după ce a avut cu Statul solicitat consultări cât mai extinse posibil;
 - b) În alte cazuri, Procurorul poate executa cererea după consultări cu Statul Parte solicitat și ținând seama de condițiile sau preocupările rezonabile pe care acest stat le-a pus în valoare. Când Statul solicitat constată că executarea unei cereri la care se referă prezentul alineat prezintă dificultăți, el consultă imediat Curtea în vederea remedierii.

5. Dispozițiile autorizând persoana audiată sau interogată de Curte, conform articolului 72, de a invoca restricțiile prevăzute pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale privind apărarea sau securitatea națională se aplică de asemenea executării cererilor de asistență la care se referă prezentul articol.

Articolul 100

Cheltuieli

1. Cheltuielile obișnuite aferente executării cererilor pe teritoriul Statului solicitat sunt în sarcina acestui stat, cu excepția cheltuielilor următoare, care sunt în sarcina Curții :

- a) Cheltuieli legate de cititorii și de protecția martorilor și experților sau de transferul deținuților în baza articolului 93;
- b) Cheltuieli de traducere, de interpretare și de transcriere;
- c) Cheltuieli de deplasare și de sejur a judecătorilor, Procurorilor, procurorilor adjuncți, Grefierului, Grefierului adjunct și ale membrilor personalului al tuturor organelor Curții;
- d) Costul expertizelor sau rapoartelor cerute de Curte;
- e) Cheltuieli legate de transportul persoanelor predate de Statul de detenție ; și
- f) După consultare, toate cheltuielile extraordinare pe care le poate antrena executarea unei cereri.

2. Dispozițiile paragrafului 1 se aplică, după caz, cererilor adresate Curții de Statele Părți. În acest caz, Curtea preia în sarcina sa cheltuielile obișnuite de executare.

Articolul 101

Regula specialității

1. O persoană predată Curții în aplicarea prezentului Statut nu poate fi urmărită, pedepsită sau deținută din cauza comportamentelor anterioare

predării sale, dacă acestea nu sunt elementele constitutive ale crimei pentru care ea a fost predată.

2. Curtea poate cere statului care i-a predat o persoană o derogare la condițiile prevăzute la paragraful 1. Ea furnizează la nevoie informații suplimentare conform articolului 91. Statele Părți sunt abilitate să acorde o derogare Curții și trebuie să depună eforturi să o facă.

Articolul 102

Folosirea termenilor

În scopurile prezentului Statut :

a) Se înțelege prin “predare” faptul pentru un Stat de a preda o persoană Curții în aplicarea prezentului Statut;

b) Se înțelege prin “extrădare” faptul pentru un stat de a preda o persoană unui alt stat în aplicarea unui tratat, a unei Convenții sau a legislației naționale.

CAPITOLUL X. EXECUTARE

Articolul 103

Rolul statelor în executarea pedepselor cu închisoarea

1. a) Pedepsele cu închisoarea sunt executate într-un stat desemnat de Curte din lista Statelor care i-au făcut cunoscut că sunt dispuse să primească condamnați.

b) Când declară că este dispus să primească condamnați, un stat poate însoți acceptarea de condiții care trebuie să fie acceptate de Curte și să fie conform dispozițiilor prezentului capitol.

c) Statul desemnat într-o cauză dată face cunoscut prompt Curții dacă el acceptă sau nu desemnarea.

2. a) Statul însărcinat cu executarea avizează Curtea asupra oricărei circumstanțe, inclusiv realizarea oricărei condiții convenite în aplicarea paragrafului 1, care ar fi de natură să modifice sensibil condițiile sau

durata detenției. Curtea este avizată cu cel puțin 45 de zile înainte de orice circumstanță de acest tip cunoscută sau previzibilă. În acest termen, Statul însărcinat cu executarea nu ia nici o măsură care ar putea fi contrară dispozițiilor articolului 110.

b) Dacă Curtea nu poate accepta schimbarea circumstanțelor vizate la alineatul a), ea avizează statul însărcinat cu executarea și procedează conform articolului 104, paragraful 1.

3. Când ea își exercită competența de desemnare conform paragrafului a), Curtea ia în considerare :

a) Principiul conform căruia Statele Părți trebuie să împartă răspunderea executării pedepselor cu închisoarea conform principiilor repartizării echitabile enunțat în Regulamentul de proceduri și de probe;

b) Regulele convenționale ale dreptului internațional general acceptate care guvernează tratamentul deținuților;

c) Opiniile persoanei condamnate; și

d) Naționalitatea persoanei condamnate;

e) Orice altă circumstanță referitoare la crimă, la situația persoanei condamnate sau la executarea efectivă a pedepsei, susceptibile de a orienta alegerea Statului însărcinat cu executarea.

4. Dacă nici un stat nu este desemnat, conform paragrafului 1, pedeapsa cu închisoarea este executată într-o instituție penitenciară comunicată de Statul gazdă, în condițiile definite în acordul de ședere vizate la articolul 3, paragraful 2. În acest caz, cheltuielile aferente executării pedepsei sunt în sarcina Curții.

Articolul 104

Modificarea desemnării Statului însărcinat cu executarea

1. Curtea poate decide în orice moment să transfere un condamnat într-o închisoare din alt stat.

2. Persoana condamnată de Curte poate în orice moment să ceară acesteia transferul său în afara Statului însărcinat cu executarea.

Articolul 105

Executarea pedepsei

1. Sub rezerva condițiilor pe care un stat le-a formulat eventual, potrivit articolului 103, paragraful 1, alineatul b), pedeapsa cu închisoarea este executorie pentru Statele Părți, care nu pot în nici un caz să o modifice.
2. Curtea are singură dreptul de a se pronunța asupra unei cereri de revizuire a deciziei sale asupra vinovăției sau pedepsei. Statul însărcinat cu executarea nu împiedică condamnatul să prezinte o asemenea cerere.

Articolul 106

Controlul executării pedepsei în condiții de detenție

1. Executarea unei pedepse cu închisoarea este supusă controlului Curții. Ea este conformă regulilor convenționale larg acceptate în materie de tratament al deținuților.
2. Condițiile de detenție sunt reglementate de legislația Statului însărcinat cu executarea. Ele sunt conforme regulilor convenționale internaționale larg acceptate în materie de tratament al deținuților. Ele nu pot în nici un caz să fie nici mai mult nici mai puțin favorabile decât cele pe care Statul însărcinat cu executarea le rezervă deținuților condamnați pentru infracțiuni similare.
3. Comunicațiile între condamnat și Curte sunt libere și confidențiale.

Articolul 107

Transferul condamnatului care și-a executat pedeapsa

1. Odată pedeapsa executată, o persoană care nu este cetățean al Statului însărcinat cu executarea poate fi transferat, conform legislației statului însărcinat cu executarea, într-un alt stat care acceptă sau este ținut să-l primească sau într-un alt stat care acceptă să-l primească ca răspuns

la dorința pe care a exprimat-o de a fi transferat în acest stat, în afară de cazul în care Statul însărcinat cu executarea nu autorizează această persoană să rămână pe teritoriul său.

2. Cheltuielile aferente transferului condamnatului într-un alt stat în aplicarea paragrafului 1 sunt suportate de Curte dacă nici un stat nu le preia în sarcina sa.

3. Sub rezerva dispozițiilor articolului 108, Statul de detenție poate de asemenea, în aplicarea legislației sale, să extrădeze sau să transfere în orice alt mod persoana statului care a cerut extrădarea sau predarea sa în scopurile judecării sau executării unei pedepse.

Articolul 108

Limita în materie de urmărire sau de condamnări pentru alte infracțiuni

1. Condamnatul deținut de Statul însărcinat cu executarea nu poate fi urmărit, condamnat sau extrădat către un stat terț pentru un comportament anterior transferului său în Statul însărcinat cu executarea, în afară de cazul în care Curtea nu a aprobat aceste urmăriri, această condamnare sau această extrădare la cererea Statului însărcinat cu executarea.

2. Curtea statuează asupra problemei după ce l-a ascultat pe condamnat.

3. Paragraful 1 încetează să se aplice dacă condamnatul rămâne voluntar peste 30 de zile pe teritoriul Statului însărcinat cu executarea după ispășirea totalității pedepsei pronunțate de Curte sau dacă el revine pe teritoriul acestui stat după ce l-a părăsit.

Articolul 109

Plata amenzilor și executarea măsurilor de confiscare

1. Statele Părți fac să se execute pedepsele cu amenda și măsurile de confiscare ordonate de Curte în baza capitolului VII, fără prejudicierea terților de bună credință și conform procedurii prevăzute de legislația lor internă.

2. Când un Stat Parte nu este în măsură să dea efect ordonanței de confiscare, el ia măsuri pentru recuperarea valorii produsului, bunurilor, activelor a căror confiscare a fost ordonată de Curte, fără prejudicierea drepturilor terților de bună credință.

3. Bunurile sau produsul vânzării bunurilor imobiliare sau, după caz, a altor bunuri, obținute de Statele Părți în executarea unei hotărâri a Curții sunt transferate Curții.

Articolul 110

Examinarea de Curte a problemei reducerii pedepsei

1. Statul însărcinat cu executarea nu poate elibera persoana deținută înaintea executării pedepsei pronunțate de Curte.

2. Curtea are singură dreptul să decidă reducerea pedepsei. Ea se pronunță după ce l-a ascultat pe condamnat.

3. Când persoana a ispășit două treimi din pedeapsă sau a executat 25 de ani de închisoare în cazul condamnării pe viață, Curtea reexaminează pedeapsa pentru a stabili dacă este cazul să o reducă. Ea nu procedează la această reexaminare înaintea acestui termen.

4. La reexaminarea prevăzută la paragraful 3, Curtea poate reduce pedeapsa dacă ea constată că una sau mai multe dintre condițiile următoare sunt îndeplinite :

a) Persoana a manifestat, de la început și în mod continuu, voința de a coopera cu Curtea în anchetele și urmărirea efectuate de aceasta;

b) Persoana a facilitat spontan executarea deciziilor și ordonanțelor Curții în alte cazuri, în special ajutând-o să localizeze activele care fac obiectul deciziilor prin care se dispune confiscarea lor, plata unei amenzi sau o reparație și care pot fi folosite în favoarea victimelor; sau

c) Alți factori prevăzuți în Regulamentul de procedură și de probe care atestă o schimbare de circumstanțe evidentă a consecințelor de natură să justifice reducerea pedepsei.

5. Dacă, la reexaminarea prevăzută la paragraful 3, Curtea stabilește că nu este cazul să fie redusă pedeapsa, ea reexaminează în continuare problema reducerii pedepsei la intervalele prevăzute în Regulamentul de procedură și de probe și aplicând criteriile enunțate în acesta.

Articolul 111

Evadarea

Dacă un condamnat evadează de la locul său de detenție și părăsește Statul însărcinat cu executarea pedepsei, acest stat poate, după consultarea Curții, să ceară statului în care se află condamnatul să-i fie predat în aplicarea acordurilor bilaterale sau multilaterale în vigoare sau să ceară Curții să solicite predarea acestei persoane, conform capitolului IX. Când Curtea solicită predarea unei persoane, ea poate să ceară ca această persoană să fie predată statului în care ea își ispășește pedeapsa sau altui stat pe care îl desemnează.

CAPITOLUL XI. ADUNAREA STATELOR PĂRȚI

Articolul 112

Adunarea Statelor Părți

1. Se constituie o Adunare a Statelor Părți la prezentul Statut. Fiecare Stat Parte are în cadrul ei un reprezentant, care poate fi asistat de supleanți și de consilieri. Celelalte state care au semnat Statutul sau Actul final pot să participe cu titlu de observatori.

2. Adunarea :

a) Examinează și adoptă, dacă este cazul, recomandările Comisiei pregătitoare;

b) Dă Prezidentei, Procurorului și Grefierului orientări generale pentru administrarea Curții;

c) Examinează rapoartele și activitățile Biroului stabilit în baza paragrafului 3 și ia măsurile cerute;

- d) Examinează și hotărăște bugetul Curții;
 - e) Decide, dacă este cazul, conform articolului 36, să modifice numărul judecătorilor;
 - f) Examinează, conform articolului 87, paragrafele 5 și 7, orice problemă referitoare la necooperarea statelor;
 - g) Se achită de orice altă funcție compatibilă cu dispozițiile prezentului Statut și ale Regulamentului de procedură și de probe;
3. a) Adunarea are un birou, compus dintr-un președinte, doi vicepreședinți și 18 membri aleși de ea pe o perioadă de trei ani;
- b) Biroul are un caracter reprezentativ, ținând seama, îndeosebi, de principiul repartizării geografice echitabile și de necesitatea asigurării unei reprezentări adecvate principalelor sisteme juridice ale lumii.
- c) Biroul se reunește de câte ori este necesar, dar cel puțin o dată pe an. El ajută Adunarea să se achite de responsabilitățile sale.
4. Adunarea creează celelalte organe subsidiare pe care le consideră necesare, îndeosebi un mecanism de control independent care procedează la inspecții, evaluări și anchete cu scopul administrării Curții cât mai eficace și mai economic posibil.
5. Președintele Curții, Procurorul și Grefierul sau reprezentanții lor participă, după cum se convine, la reuniunile Adunării și ale Biroului.
6. Adunarea se reunește o dată pe an și, când circumstanțele cer, ea ține sesiuni extraordinare, la sediul Curții sau la sediul Organizației Națiunilor Unite. În afară de cazul în care prezentul Statut dispune altfel, sesiunile extraordinare sunt convocate de către Birou fie din oficiu, fie la cererea unei treimi a Statelor Părți.
7. Fiecare Stat Parte dispune de un vot. Adunarea și Biroul se străduiesc, în măsura posibilităților, să adopte deciziile prin consens. Dacă consensul nu este posibil, afară de cazul când Statele Părți dispun altfel :

a) Deciziile asupra chestiunilor de fond sunt luate cu majoritatea de două treimi a celor prezenți și votanți, majoritatea absolută a Statelor Părți constituind cîvorumul pentru vot ;

b) Deciziile asupra chestiunilor de procedură sunt luate cu majoritatea simplă a Statelor Părți prezente și participante la vot.

8. Un Stat Parte aflat în întârziere cu plata contribuției sale la cheltuielile Curții nu poate participa la vot nici la Adunare, nici la Birou când suma arieratelor este egală sau superioară contribuției pe care o datorează pentru cei doi ani care s-au scurs complet. Adunarea poate totuși autoriza acest stat să participe la vot în Adunare și în Birou dacă ea constată că această lipsă este datorată unor circumstanțe independente de voința sa.

9. Adunarea adoptă propriul său regulament interior.

10. Limbile oficiale și limbile de lucru ale Adunării Statelor Părți sunt cele ale Adunării generale a Națiunilor Unite.

CAPITOLUL XII. FINANȚARE

Articolul 113

Regulamentul financiar și regulile de gestiune financiară

În afara unei dispoziții contrare exprese, toate problemele financiare care se referă la Curte și la reuniunile Adunării Statelor Părți, inclusiv Biroul și organele subsidiare ale acesteia, sunt reglementate de prezentul Statut, Regulamentul financiar și regulile de gestiune financiară adoptate de Adunarea Statelor Părți.

Articolul 114

Reglementarea cheltuielilor

Cheltuielile Curții și ale Adunării Statelor Părți, inclusiv Biroul și organele subsidiare ale acesteia, sunt reglate prin preluări din resursele financiare ale Curții.

Articolul 115

Resurse financiare ale Curții și ale Adunării Statelor Părți

Cheltuielile Curții și ale Adunării Statelor Părți, inclusiv Biroul și organele subsidiare ale acesteia, înscrise în bugetul hotărât de Adunarea Statelor Părți, sunt finanțate din următoarele surse :

- a) Contribuțiile Statelor Părți;
- b) Resursele financiare furnizate de Organizația Națiunilor Unite, sub rezerva aprobării de Adunarea generală, îndeosebi în cazul cheltuielilor legate de sesizarea Curții de Consiliul de Securitate.

Articolul 116

Contribuții voluntare

Fără a se aduce atingere articolului 115, Curtea poate primi și utiliza cu titlu de resurse financiare suplimentare contribuțiile voluntare ale guvernelor, organizațiile internaționale, particularilor, întreprinderilor și altor organisme, potrivit criteriilor stabilite în materie de Adunarea Statelor Părți.

Articolul 117

Calculul contribuțiilor

Contribuțiile Statelor Părți sunt calculate după un barem de cote-părți convenit, bazat pe baremul adoptat de Organizația Națiunilor Unite pentru bugetul său ordinar și adaptat conform principiilor pe care acest barem este fondat.

Articolul 118

Verificarea anuală a conturilor

Rapoartele, documentele și conturile Curții, inclusiv situațiile sale financiare anuale, sunt verificate în fiecare an de un controlor independent.

CAPITOLUL XIII. CLAUZE FINALE

Articolul 119

Reglementarea diferendelor

1. Orice diferend referitor la funcțiile judiciare ale Curții este reglementat prin decizie a Curții.
2. Orice alt diferend între două sau mai multe State Părți privind interpretarea sau aplicarea prezentului Statut care nu este rezolvat pe cale de negocieri în trei luni de la începerea acestuia este trimis Adunării Statelor Părți. Adunarea poate încerca să rezolve ea însăși diferendul sau să facă recomandări asupra altor mijloace ale reglementării, inclusiv trimiterea la Curtea Internațională de Justiție, în conformitate cu Statutul acesteia.

Articolul 120

Rezerve

Prezentul Statut nu admite nici o rezervă.

Articolul 121

Amendamente

1. La expirarea unei perioade de șapte ani începând de la data intrării în vigoare a prezentului Statut, orice Stat Parte poate propune amendamente la acesta. Textul propunerii de amendament este supus Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, care îl comunică fără întârziere Statelor Părți.
2. În cel puțin trei luni de la data acestei comunicări, Adunarea Statelor Părți, la reuniunea următoare, decide, cu majoritatea membrilor săi prezenți și votanți, de a se sesiza sau nu de această propunere. Adunarea poate examina ea însăși această propunere sau să convoace o conferință de revizuire, dacă problema ridicată o justifică.

3. Adoptarea unui amendament la o reuniune a Adunării Statelor Părți sau a unei Conferințe de revizuire cere, dacă nu este posibil să se ajungă la consens, majoritatea de două treimi a Statelor Părți.
4. Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 5, un amendament intră în vigoare față de toate Statele Părți la un an după ce șapte optimi dintre ele au depus instrumentele lor de ratificare sau de acceptare pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.
5. Un amendament la articolul 5 al prezentului Statut intră în vigoare față de Statele Părți care l-au acceptat după un an de la depunerea instrumentelor lor de ratificare sau de acceptare. Curtea nu-și exercită competența în raport cu o crimă care face obiectul acestui amendament când această crimă a fost comisă de un cetățean al unui Stat Parte care n-a acceptat amendamentul pe teritoriul acestui stat.
6. Dacă un amendament a fost acceptat de șapte optimi din Statele Părți conform paragrafului 4, orice Stat Parte care nu l-a acceptat poate să se retragă din Statut cu efect imediat, cu toate prevederile paragrafului 1 al articolului 127, dar sub rezerva paragrafului 2 al articolului 127, notificând retragerea sa în cel puțin un an după intrarea în vigoare a acestui amendament.
7. Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite comunică tuturor Statelor Părți amendamentele adoptate în timpul reuniunii Adunării Statelor Părți sau a unei Conferințe de revizuire.

Articolul 122

Amendamente la dispozițiile cu caracter instituțional

1. Oricare Stat Parte poate propune, cu toate prevederile articolului 121, paragraful 1, amendamente la dispozițiile Statutului cu caracter exclusiv instituțional și anume, articolele 35, 36, paragrafele 8 și 9, 37, 38, 39, paragrafele 1 (primele două fraze), 2 și 4, 42, paragrafele 4 la 9, 43, paragrafele 2 și 3, 44, 46, 47 și 49. Textul oricărui amendament

propus este supus Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite sau oricărei alte persoane desemnate de Adunarea Statelor Părți, care îl comunică fără întârziere tuturor Statelor Părți și celorlalți participanți la Adunare.

2. Amendamentele la care se referă prezentul articol pentru care nu este posibil să se ajungă la un consens sunt adoptate de Adunarea Statelor Părți sau de o conferință de revizuire cu majoritatea de două treimi a Statelor Părți. Ele intră în vigoare față de toate Statele Părți după șase luni de la adoptarea lor de Adunarea sau de conferința de revizuire.

Articolul 123

Revizuirea Statutului

1. La șapte ani după intrarea în vigoare a prezentului Statut, Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va convoca o conferință de revizuire cu scopul de a examina orice amendament la prezentul Statut. Examinarea va putea să se refere mi ales, dar nu în mod exclusiv, la lista crimelor figurând la articolul 5. Conferința va fi deschisă participanților la Adunarea Statelor Părți în aceleași condiții.

2. În orice moment în continuare, la cererea unui Stat Parte și în scopurile enunțate la paragraful 1, Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite, cu aprobarea majorității Statelor Părți, va convoca o conferință de revizuire.

3. Adoptarea și intrarea în vigoare a oricărui amendament la Statut examinat de o conferință de revizuire sunt reglementate de dispozițiile articolului 121 paragrafele 3 la 7.

Articolul 124

Dispoziții tranzitorii

Cu toate dispozițiile articolului 12, paragraful 1, un stat care devine parte la prezentul Statut poate declara că, pentru o perioadă de șapte ani de la intrarea în vigoare a Statutului în ce-l privește, el nu acceptă

competența Curții în privința categoriei de crime prevăzută la articolul 8, când se presupune că o crimă a fost comisă pe teritoriul său de cetățenie săi. El poate în orice moment să-și retragă această declarație. Dispozițiile prezentului articol vor fi reexamineate la conferința de revizuire convocată conform articolului 123, paragraful 1.

Articolul 125

Semnătură, ratificare, acceptare, aprobare sau aderare

1. Prezentul Statut este deschis spre semnare tuturor statelor la 17 iulie 1998, la sediul Organizației Națiunilor Unite pentru alimentație și agricultură, la Roma. El rămâne deschis pentru semnare până la 17 octombrie 1998 la Ministerul Afacerilor Externe al Italiei, la Roma, iar după această dată, până la 31 decembrie 2000, la sediul Organizației Națiunilor Unite, la New York.
2. Prezentul Statut este supus ratificării, acceptării sau aprobării statelor semnatare. Instrumentele de ratificare, acceptare sau de aprobare vor fi depuse pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.
3. Prezentul Statut este deschis aderării tuturor Statelor. Instrumentele de aderare vor fi depuse pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul 126

Intrarea în vigoare

1. Prezentul Statut va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează celei de-a șaizecea zi după data depunerii celui de-al șaizecelea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.
2. Față de fiecare stat care ratifică, acceptă sau aprobă Statutul sau aderă la acesta după depunerea celui de-al șaizecelea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, Statutul intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează celei de-a șaizecea zi după depunerea de

acest stat a instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

Articolul 127

Retragere

1. Orice Stat Parte poate, pe cale de notificare scrisă adresată Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, să se retragă de la prezentul Statut, Retragerea are efect după un an de la data la care notificarea a fost primită, dacă aceasta nu prevede o dată ulterioară.
2. Retragerea sa nu scutește Statul de obligațiile puse în sarcina sa de prezentul Statut atunci când el era parte la acesta, inclusiv obligațiile financiare aferente și nu afectează nici cooperarea stabilită cu Curtea cu ocazia anchetelor și procedurilor penale față de care statul avea obligația de a coopera înainte de data la care retragerea a avut efect; retragerea nu afectează cu nimic urmărirea examinării cauzelor de care Curtea era deja sesizată înainte de data la care ea avea efect.

Articolul 128

Textele de referință

Originalul prezentului Statut, al căror text în engleză, arabă, chineză, spaniolă, franceză și rusă au aceeași valoare, va fi depus pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite, care va remite copie certificată pentru conformitate tuturor Statelor.

DREPT PENTRU CARE subsemnații, legal împuterniciți de guvernul respectiv, am semnat prezentul Statut.

Făcut la Roma la șaptesprezece iulie anul una mie nouă sute nouăzeci și opt.

Subsemnatul Florin Murg, traducător autorizat cu nr. 3201/2000, certific exactitatea traducerii cu textul înscrisului în limba franceză, care a fost vizat de mine.

